

Lovforslag nr. L 32. Fremsat den 13. december 2001 af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration (Bertel Haarder)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 10 affattes således:

»§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,

4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen eller

5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.«

2. § 19, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages:

- 1) Når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.
- 2) Når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

- 3) Når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.«
3. I § 19, stk. 5, indsættes som 2. pkt.:
»Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.«
4. I § 22, nr. 4, ændres »§ 191 a« til: »§ 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191,«.
5. § 22, nr. 6, affattes således:
»6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.«
6. § 25 affattes således:
»§ 25. En udlænding kan udvises, hvis
1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller
2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.«
7. I § 25 a, stk. 1, nr. 1, ændres »266 eller 276-284« til: »266, 276-283 eller 290«.
8. I § 26, stk. 2, ændres »§ 22, nr. 4-6« til: »§ 22, nr. 4-6, og § 25«.
9. § 31 affattes således:
»§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videreudsendelse til et sådant land.
Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.«
10. I § 32, stk. 6, ændres »§ 10, stk. 2« til: »§ 10, stk. 3 og 4«.
11. Efter § 32 a indsættes:
»§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.«
12. I § 33, stk. 9, ændres »§ 10, stk. 2« til: »§ 10, stk. 4«.
13. I § 34 indsættes som stk. 3:
»Stk. 3. Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.«
14. I § 36 indsættes som stk. 5:
»Stk. 5. En udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.«
15. I § 40, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:
»Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.«
16. § 40 a, stk. 7-9, ophæves og i stedet indsættes:
»Stk. 7. Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elek-

F. t. l. vedt. udlændingeloven m.v.

tronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 9.

17. § 40 b, stk. 7, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 7. Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.«

Stk. 8 bliver herefter stk. 9.

18. Efter § 45 indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 7 a

Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne i det omfang, videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, i det omfang, videregivelsen kan have betydning

for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.«

19. I § 48, 2. pkt., ændres »§ 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8« til: »§ 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9«.

20. I § 48 a, stk. 1, ændres »afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b« til: »afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b«.

21. Efter § 49 a indsættes:

»§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.«

22. I § 53 a, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »efter«: »§ 32 b og«.

23. I § 53 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »træffer Udlændingestyrelsen efter«: »§ 32 b eller«.

24. § 58 g affattes således:

»§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller

5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.«

25. I § 60, stk. 1, ændres »§ 40, stk. 1-3« til: § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 2 og 3«.

§ 2

Stk. 1. Loven træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25, § 25 a, stk. 1, nr. 1, og § 26, stk. 2, som affattet henholdsvis ændret ved denne lovs § 1, nr. 1 og 4-8, finder alene anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets baggrund og indhold

Terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 har givet regeringen anledning til at foretage en nærmere vurdering af, om dansk lovgivning er tilstrækkelig til at sikre en effektiv indsats mod terrorisme. Denne vurdering har resulteret i en række forskellige lovgivningsinitiativer, som alle er rettet mod terrorisme. Lovgivningsinitiativerne, der er samlet i en fælles »anti-terrorpakke«, indeholder lovforslag fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, økonomi- og erhvervsministeren, skatteministerens og justitsministeren. Der henvises til de samtidig hermed fremsatte lovforslag.

Lovforslaget fra ministeren for flygtninge, indvandrere og integration indeholder en række ændringer af udlændingeloven, der – som en del af regeringens samlede initiativer mod terrorisme – har til formål at sikre de nødvendige tiltag på udlændingeområdet.

Det er herunder et væsentligt formål med lovforslaget at sikre en fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme, der er optaget som bilag 3 til lovforslaget. Der henvises til den nærmere gennemgang af resolutionen i afsnit 2.

Lovforslaget lægger op til, at der – som fundament for indsatsen for at bekæmpe terrorisme – sikres en markant styrkelse af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste i udlændingesager. Lovforslaget indebærer således en videregående adgang til udveksling af oplysninger myndighederne imellem end i dag. Som et andet element indgår i lovforslaget en bestemmelse, der sikrer, at anklagemyndigheden får de oplysninger, der er nødvendige med henblik på stillingtagen til spørgsmålet om strafforfølgning af udlændinge, der har begået alvorlige forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller anden deltagelse i terrorhandlinger – inden ankomsten til Danmark. Der henvises til afsnit 3.

Samtidig indebærer lovforslaget en udvidelse af muligheden for at udvise udlændinge af hensyn til statens, samfundets og befolkningens sikkerhed og sundhed, jf. afsnit 4.

I lovforslaget indgår ligeledes en række ændringer af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, der tager sigte på at udelukke udlændinge, der har begået grove forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller anden deltagelse i terrorhandlinger – fra at opnå opholdstilladelse i Danmark, ligesom en allerede meddelt opholdstilladelse – og også en tidsubegrænset opholdstilladelse – i videre udstrækning end i dag vil kunne inddrages med henvisning til lovovertrædelse begået uden for Danmark. Der henvises til afsnit 5.

Endvidere indeholder lovforslaget en stramning af udlændingelovens refolementsforbud, således at det sikres, at forbudet mod udsendelse af terrorister og andre, der udelukkes fra opholdstilladelse, ikke gælder i videre omfang, end Danmarks internationale forpligtelser gør det nødvendigt, jf. afsnit 6.

Lovforslaget sikrer endvidere en løbende opfølgning på udsendelsen af udlændinge, som udelukkes fra opholdstilladelse efter reglerne i flygtningekonventionen eller udlændingeloven, men som ikke kan udsendes af landet på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet. Formålet er at udsende de pågældende af Danmark, så snart der opstår mulighed herfor, jf. afsnit 7.

Som nyt kontrolinstrument åbner lovforslaget i den forbindelse mulighed for, at politiet kan iværksætte meldepligt over for udlændinge, som er meddelt afslag på asyl efter reglerne i flygtningekonventionen eller udlændingeloven, men som ikke kan udsendes på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet. Udlændinge, der ikke efterkommer politiets bestemmelse om meldepligt, vil efter forslaget blive omfattet af en ny frihedsberøvelsesadgang, der giver mulighed for at frihedsberøve, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse. Der henvises til afsnit 8.

Herudover foreslås det – som led i bekæmpelsen af såvel national som international kriminalitet begået af

udlændinge, der opholder sig i Danmark – at fingeraftryk, der optages efter retsplejelovens regler, sikres som beviser i straffesager eller modtages som led i internationale efterlysninger, uden begrænsninger kan sammenholdes med fingeraftryk optaget af asylansøgere og andre udlændinge, jf. afsnit 9.

Endelig skal flere udlændinge efter lovforslaget indberettes til Schengeninformationssystemet som uønskede i Schengenområdet. Alle udlændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse på grund af visse af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, eller hvis opholdstilladelse er inddraget på grund af de forhold, som er nævnt i disse udelukkelsesgrunde, indberettes således som uønskede til Schengeninformationssystemet, jf. afsnit 10.

Flere af de problemstillinger, der behandles i lovforslaget, gør sig også gældende i forbindelse med meddelelse af dansk indfødsret ved naturalisation. Efter grundlovens § 44, stk. 1, sker naturalisation ved lov, og de nærmere betingelser for erhvervelse af dansk indfødsret ved naturalisation er fastlagt ved et forlig mellem et bredt flertal af Folketingets partier. Disse betingelser er beskrevet i cirkulære nr. 90 af 16. juni 1999 om dansk indfødsret ved naturalisation. Det vil derfor ikke være relevant med lovgivningsinitiativer på dette område. Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration vil i stedet drøfte med Folketingets Indfødsretsudvalg, hvilke ændringer i den hidtidige praksis der er anledning til at gennemføre.

Da sager vedrørende udlændingeloven ved kongelig resolution af 27. november 2001 er overført fra Indenrigsministeriet til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, er der i lovforslagets bemærkninger henvist til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration de steder, hvor kompetencen efter udlændingelovens ordlyd er tillagt indenrigsministeren.

2. FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001

FN's Sikkerhedsråd vedtog den 28. september 2001 på amerikansk initiativ resolution nr. 1373 om bekæmpelse af terrorisme. Resolutionen er vedtaget med hjemmel i FN-pagten kapitel VII, hvorefter Sikkerhedsrådet kan træffe forholdsregler over for trusler mod freden, fredsbrud eller angrebshandlinger med henblik på at opretholde eller genoprette mellemfolkelig fred og sikkerhed.

Resolutionen er folkeretligt bindende for Danmark på samme måde som en traktat, der er tiltrådt af Danmark. Danmark er derfor forpligtet til at indrette sin

lovgivning og administrative praksis i overensstemmelse med bestemmelserne i den vedtagne resolution.

Resolutionen indeholder i artikel 2 forskellige forpligtelser for staterne til ikke at yde terrorister m.v. bistand af nogen art. Det fremgår bl.a. af *artikel 2, litra c*, at alle stater skal nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, støtter eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed.

Efter resolutionens *artikel 2, litra g*, skal alle stater forhindre terroristers eller terroristgruppers færden ved effektiv grænsekontrol og kontrol ved udstedelse af identitetspapirer og rejседokumenter og gennem foranstaltninger til forebyggelse af efterligning, forfalskning eller svigagtig brug af identitetspapirer og rejседokumenter.

Artikel 3 i resolutionen indeholder en række opfordringer, der vedrører informationsudveksling og et øget samarbejde mellem staterne for at forebygge og forhindre udførelsen af terrorhandlinger. I *artikel 3, litra f*, opfordres staterne til at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med national og international ret, før de meddeler flygtningestatus, med henblik på at sikre, at asylansøgere ikke har planlagt, fremmet eller deltaget i udførelsen af terrorhandlinger.

Herudover opfordres staterne i *artikel 3, litra g*, til i overensstemmelse med international ret at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger, og sikre, at påstande om politiske motiver ikke anerkendes som grundlag for at nægte retsanmodninger om udlevering af påståede terrorister.

Lovforslaget tilsigter – i det omfang udlændingeloven ikke allerede indeholder tilstrækkelige bestemmelser herom – at sikre fuld efterlevelse af de nævnte bestemmelser af resolutionen. Der henvises i den forbindelse til gennemgangen i lovforslagets almindelige bemærkninger til de foreslåede ændringer af udlændingeloven.

For en nærmere gennemgang af resolutionens øvrige bestemmelser henvises til justitsministerens samtidig hermed fremsatte lovforslag om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, våbenloven, udleveringsloven samt lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 (2001) samt øvrige initiativer til bekæmpelse af terrorisme m.v.).

Resolutionen er optaget som bilag 3 til lovforslaget.

3. Udveksling af oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden m.v.

Efter terrorangrebet på USA den 11. september 2001 er der taget initiativ til at styrke samarbejdet mellem udlændingemyndighederne og Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste inden for rammerne af den gældende lovgivning. Formålet med det intensiverede samarbejde er især at skærpe opmærksomheden om udlændinge, der kan udgøre en sikkerhedsrisiko, og som eventuelt bør nægtes opholdstilladelse af hensyn til statens sikkerhed.

Efter *artikel 3, litra f*, i FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 opfordres staterne til at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med national og international ret, før de meddeler flygtningestatus, med henblik på at sikre, at asylansøgeren ikke har planlagt, fremmet eller deltaget i udførelsen af terrorhandlinger. Efter resolutionens *artikel 3, litra g*, opfordres staterne endvidere bl.a. til at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger.

Det er afgørende for regeringen at sikre en fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373.

Udlændingelovens bestemmelser om udelukkelse fra opholdstilladelse på baggrund af alvorlige forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller anden deltagelse i terrorhandlinger – foreslås bl.a. på den baggrund ændret på en række punkter, ligesom inddragelse af opholdstilladelse i videre omfang end i dag foreslås at kunne ske med henvisning til lovovertrædelser begået uden for Danmark. Der henvises nærmere til lovforslagets § 1, nr. 1-3.

Endvidere foreslås udlændingelovens regler om udvisning under henvisning til statens sikkerhed udvidet, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Med henblik på en effektiv anvendelse af disse nye bestemmelser og med henblik på at skabe grundlag for en yderligere intensivering af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne og de to efterretningstjenester – og med henblik på i nødvendigt omfang at sikre strafforfølgning af udlændinge, der har begået grove forbrydelser i eller uden for Danmark – foreslås der i udlændingeloven som et nyt kapitel 7 a indsat en række bestemmelser om udveksling af oplysninger myndighederne imellem.

De foreslåede bestemmelser skal sikre, at Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste får det bedst mulige grundlag for at vurdere, om

der i Danmark befinder sig udlændinge, der må anses for en fare for statens sikkerhed.

Herudover skal de foreslåede bestemmelser sikre, at udlændingemyndighederne har det bedst mulige grundlag for deres afgørelser af, om flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde skal anvendes, således at der meddeles afslag på ansøgninger om opholdstilladelse, ligesom bestemmelserne skal styrke udlændingemyndighedernes grundlag for at træffe afgørelse om bl.a. inddragelse af opholdstilladelser, om udvisning samt om nægtelse af visum.

I den forbindelse foreslås det, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren vurderer, om en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering vil skulle lægges til grund ved udlændingemyndighedernes afgørelse af en sag om meddelelse eller inddragelse af opholdstilladelse eller om udvisning.

Endelig skal de foreslåede bestemmelser sikre, at anklagemyndigheden får de oplysninger, der er nødvendige, med henblik på stillingtagen til spørgsmålet om strafforfølgning af udlændinge, der har begået alvorlige forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller deltagelse i terrorhandlinger og krigsforbrydelser – inden ankomsten til Danmark eller under opholdet her i landet.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15 og 18.

4. Præcisering og udvidelse af udlændingelovens udvisningsbestemmelser og bestemmelser om afvisning af asylansøgere

Efter FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 2, litra c*, skal alle stater nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, støtter eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed.

Som led i bestræbelserne på at bekæmpe terrorisme – og for at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – finder regeringen det af afgørende betydning, at udlændingeloven giver mulighed for, at personer, der dømmes for lovovertrædelser, som efter deres karakter indebærer en fare for statens eller statsmyndighedernes sikkerhed m.v. eller for befolkningens sikkerhed og sundhed, kan udvises af landet.

Efter udlændingelovens § 22, nr. 6, kan en udlænding – uanset varigheden af den pågældendes ophold her i landet og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning – udvises, hvis den pågældende som følge af en række alvorlige overtrædelser af straffeloven idømmes ubetinget frihedsstraf el-

ler anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.

Det foreslås, at anvendelsesområdet for udlændingelovens § 22, nr. 6, udvides, således at også overtrædelser af bestemmelser i straffelovens kapitel 12 om forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed samt kapitel 13 om forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. kan medføre udvisning uanset varigheden af den pågældendes opholdstilladelse og uanset, om den pågældende har opholdstilladelse som flygtning. Det samme foreslås for så vidt angår overtrædelse af en række bestemmelser i straffelovens kapitel 20 om almenfarlige forbrydelser.

Med forslaget sikres det, at udlændinge, der begår strafbare handlinger, som har til formål at omstyrte eller nedbryde det danske samfund og demokrati, eller som udgør en fare for den danske befolknings sikkerhed eller sundhed, kan udvises uanset, hvor længe de har opholdt sig her i landet, og uanset, om de måtte være meddelt opholdstilladelse som flygtninge.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5.

Med henblik på at sikre Danmark og lande, der er Danmark nærtstående, mod terrortrusler foreslås bestemmelsen i udlændingelovens § 25 endvidere ændret således, at udvisning ikke alene kan ske, når udvisningen er påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

Det foreslås således, at der fremover kan ske udvisning efter bestemmelsen, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Bestemmelsen foreslås samtidig udvidet til også at omfatte udvisning af udlændinge, som må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Dermed sikres en adgang til udvisning i tilfælde, hvor en udlænding – uden at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed, jf. ovenfor – foretager handlinger, der indebærer en trussel mod den offentlige samfundsorden eller befolkningens sikkerhed eller sundhed.

Bestemmelsen forudsættes f.eks. anvendt i tilfælde, hvor en udlænding ved sin planlægning af, tilskyndelse til eller aktive deltagelse i en voldelig demonstration må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes over for en udlænding, der må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed eller sikkerhed, f.eks. ved at tilskynde til anvendelsen af biologiske, kemiske eller nukleare våben eller kampstoffer.

Også tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, hvis truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Ved den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 25 bringes bestemmelsen i overensstemmelse med ordlyden af flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, der tillader refolement af en flygtning, der med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, jf. nærmere herom i afsnit 6.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

Det foreslås endvidere, at udlændingelovens udvisningsbestemmelser tilpasses i overensstemmelse med lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-efterforskning), hvorved der blev indført en generel hæleribestemmelse i straffeloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4, 5 og 7.

Endelig – også med henblik på at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – foreslås det, at adgangen i udlændingelovens § 48 a til afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande udvides til ikke alene at omfatte asylansøgere, som har indrejseforbud og ikke har visum eller i øvrigt mangler pas og nødvendigt visum, men også asylansøgere, som er indberettet som uønskede til Schengeninformationssystemet (SIS), samt asylansøgere, hvor andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at den pågældende ikke bør have ophold her i landet.

Med den foreslåede ændring af udlændingelovens § 48 a udvides endvidere adgangen til udvisning af asylansøgere forud for asylansøgningens behandling. Der kan således efter forslaget ikke alene ske udvisning forud for asylansøgningens behandling af asylansøgere, der opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, men også, hvis udvisningen findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed, eller hvis den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det vil fortsat kun være muligt at udsende afviste eller udviste asylansøgere til såkaldt sikre tredjelande, dvs. lande, hvor der ikke er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen, eller for videresendelse til et sådant land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20.

5. Skærpelse af udlændingelovens udelukkelses- og inddragelsesbestemmelser

Efter terrorangrebet mod USA den 11. september 2001 er det nødvendigt at opstille et så effektivt værn som muligt mod, at udlændinge, som har deltaget i krigsforbrydelser eller terrorhandlinger eller i øvrigt begået alvorlige forbrydelser, får asyl eller opholdstilladelse på andet grundlag.

Efter FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 3, litra f*, opfordres alle stater til at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i national og international ret, herunder internationale menneskerettighedsstandarder, før de meddeler flygtningestatus med henblik på at sikre, at asylansøgeren ikke har planlagt, fremmet eller deltaget i udførelse af terrorhandlinger. Det fremgår endvidere af resolutionens *artikel 3, litra g*, at alle stater opfordres til i overensstemmelse med international ret at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger, og sikre, at påstande om politiske motiver ikke anerkendes som grundlag for at nægte retsanmodninger om udlevering af påståede terrorister.

Med henblik på at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 finder regeringen, at det ved en præcisering og – i et vist omfang – en skærpelse af retstilstanden bør sikres, at adgangen til opholdstilladelse som flygtning eller opholdstilladelse på andet grundlag ikke misbruges af personer, der har deltaget i krigsforbrydelser, folkedrab, tortur, forbrydelser mod menneskeheden eller har finansieret, planlagt eller på anden måde deltaget i terrorhandlinger eller i det hele taget gjort sig skyldige i alvorlig kriminalitet.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, at en udlænding kun, når særlige grunde taler derfor, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen er dømt for en forbrydelse i udlandet, eller der i øvrigt foreligger omstændigheder, som ville kunne medføre udvisning her i landet.

Efter flygtningekonventionens artikel 1 F – som ved henvisning til flygtningekonventionen i udlændingelovens § 7, stk. 1, er inkorporeret i dansk ret – kan en person udelukkes fra beskyttelse efter konventionen, bl.a. hvis der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende har begået en forbrydelse mod freden, en krigsforbrydelse eller en forbrydelse mod menneskeheden, eller at den pågældende har begået en alvorlig ikke-politisk forbrydelse uden for tilflugtslandet, før vedkommende søgte asyl. Der kan f.eks. være tale om en alvorlig ikke-politisk forbrydelse,

hvis den pågældende har deltaget i terrorhandlinger i form af flykapping, drab eller lemlæstelse. Sådanne forbrydelser kan være politisk motiverede, men betydningen af personens eventuelle politiske motiver til forbrydelsen afsvækkes i forhold til forbrydelsens alvor. Således kan meget alvorlige forbrydelser – uanset deres politiske formål – medføre udelukkelse fra beskyttelse efter flygtningekonventionen.

En person, der er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, anses ikke for at være flygtning i konventionens forstand. Hvis en person således er omfattet af ovennævnte udelukkelsesgrunde, vil den pågældende ikke få asyl i Danmark. Flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde gælder undtagelsesfrit i den forstand, at en udlænding, som er omfattet af udelukkelsesgrundene, ikke har krav på beskyttelse uanset den pågældendes personlige forhold i øvrigt. I praksis medfører flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde også, at udlændinge, der ellers ville kunne meddeles asyl med de facto-status efter udlændingelovens § 7, stk. 2, meddeles afslag på asyl.

Lovforslaget viderefører denne praksis og udbygger udelukkelsesgrundenes virkeområde, idet det udtrykkeligt fastslås, at flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde gælder undtagelsesfrit for alle udlændinge, som indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 6-9. Det vil – ud over konventionsflygtninge – bl.a. sige de facto-flygtninge, udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, samt udlændinge, der indgiver ansøgning om familiesammenføring.

Det foreslås endvidere, at det fastslås i udlændingeloven, at der ikke kan meddeles opholdstilladelse til en udlænding, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Også tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, hvis truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det foreslås, at udelukkelse fra opholdstilladelse af hensyn til statens sikkerhed eller den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F skal gælde undtagelsesfrit.

Det foreslås endvidere, at de eksisterende udelukkelsesgrunde i udlændingelovens § 10, stk. 1, præciseres, således at det udtrykkeligt fremgår, at en udlænding ikke, medmindre særlige omstændigheder taler derfor, kan få opholdstilladelse, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har

begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom.

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, at udlændinge, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter udlændingelovens §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsten.

Det foreslås, at udlændingeloven ændres, således at udlændinge, som har indrejseforbud, fordi de er udvist ved dom, eller idet de, fordi de er udvist ved administrativ beslutning, anses for en fare for statens sikkerhed, for den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1.

Adgangen til at inddrage en tidsbegrænset opholdstilladelse er i dag begrænset til de tilfælde, hvor udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig, jf. udlændingelovens § 19, stk. 2, eller hvor udlændingen er indberettet som uønsket til Schengeninformationssystemet på baggrund af omstændigheder, der her i landet kunne medføre udvisning, jf. udlændingelovens § 19, stk. 3.

Med henblik på at modvirke, at udlændinge, der har deltageret i krigsforbrydelser, folkedrab, tortur, forbrydelser mod menneskeheden eller terrorhandlinger eller i det hele taget gjort sig skyldige i alvorlige forbrydelser, misbruger adgangen til at opnå asyl eller opholdstilladelse på andet grundlag – og dermed med henblik på at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – foreslås udlændingelovens inddragelsesregler ændret, således at udlændinge, som er omfattet af de ovennævnte undtagelsesfrie udelukkelsesgrunde normalt vil få inddraget en allerede opnået tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse.

Det foreslås endvidere, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3.

Det forudsættes, at udlændingemyndighederne i situationer, hvor en udlænding meddeles afslag på opholdstilladelse under henvisning til udelukkelsesgrun-

dene, eller hvor den pågældendes opholdstilladelse inddrages under henvisning til samme grunde, men hvor udlændingen ikke kan udsendes af landet under henvisning til udlændingelovens refolementsforbud, i almindelighed underretter den kommune, hvori udlændingen tager ophold, om udlændingens opholdsretlige status og om de vilkår, der er knyttet hertil.

Det bemærkes i den forbindelse, at udlændinge, der ikke har opholdsgrundlag, men som ikke kan udsendes af landet på grund af udlændingelovens refolementsforbud, er undergivet de samme vilkår som asylansøgere, jf. udlændingelovens § 42 a.

Det bemærkes i øvrigt, at regeringen i forbindelse med et senere lovforslag om ændring af udlændingeloven forventer at fremsætte forslag om en generel adgang for udlændingemyndighederne til at videregive oplysninger om udlændinges opholdsgrundlag og ændringer heri til kommunerne.

6. Ændring af reglerne om forbud mod refolement

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 1, må en udlænding ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller sine politiske anskuelser, jf. flygtningekonventionens artikel 1 A, eller hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videre-sendelse til et sådant land (forbud mod refolement).

Refolementsforbudet i denne bestemmelse er absolut. Det gælder således i alle tilfælde – også selv om udlændingen antages at være til fare for statens sikkerhed m.v.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 31, stk. 2, gælder forbudet mod refolement også, hvis de i udlændingelovens § 7, stk. 2, nævnte forhold (de facto-forfølgelse) foreligger. Refolementsforbudet gælder dog ikke i denne sammenhæng, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

Udlændingelovens gældende refolementsforbud rækker herved videre end forbudet mod refolement i flygtningekonventionens artikel 33. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må en konventionsflygtning (en person, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A, og som ikke er udelukket fra asyl på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F) ikke udsendes til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, hans tilhørsforhold til en særlig

social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land, dog ikke påberåbe sig artikel 33, stk. 1.

Flygtningekonventionens forbud mod refolement kan således ikke påberåbes af en flygtning, som med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Flygtningekonventionens forbud mod refolement gælder endvidere alene for flygtninge i konventionens forstand (konventionsflygtninge). Da bl.a. udlændinge, der er omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F, ikke er flygtninge i konventionens forstand, er de pågældende ikke omfattet af konventionens forbud mod refolement.

Udlændingelovens gældende refolementsforbud åbner hermed op for, at udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, og som dermed kunne være udsendt til hjemlandet efter flygtningekonventionens bestemmelser, kan opholde sig i Danmark, idet de pågældende ikke kan udsendes efter udlændingelovens § 31.

Af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 3, litra g*, fremgår bl.a., at alle stater opfordres til i overensstemmelse med international ret at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol fremgår endvidere, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes denne straf eller henrettes.

Det foreslås på den baggrund – herunder for at sikre fuld overensstemmelse med FN-resolution nr. 1373 – at udlændingelovens refolementsbestemmelse ændres, således at bl.a. udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, kan udsendes af landet i det omfang, dette er muligt i henhold til flygtningekonventionen samtidig med, at Danmarks øvrige internationale forpligtelser, herunder særligt Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. tillægsprotokol, overholdes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9.

7. *Opfølgning på mulighederne for udsendelse af landet*

Efter udlændingelovens § 32 a skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8 og afgørelser om bortfald eller inddragelse af en sådan opholdstilladelse tillige indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis den ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Efter udlændingelovens § 49 a træffer Udlændingestyrelsen forud for udsendelse af en udlænding, som har haft opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, og som er udvist ved dom, afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, medmindre udlændingen samtykker i udsendelsen. En afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes, skal tillige indeholde afgørelse om meddelelse eller nægtelse af opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Udlændingelovens § 32 a og § 49 a omfatter således afgørelser vedrørende udlændinge, der er meddelt afslag på en ansøgning om asyl på grund af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde, men som på grund af refolementsforbudet i udlændingelovens § 31 ikke kan udsendes til hjemlandet eller til et land, hvor den pågældende risikerer videresendelse til hjemlandet. For en nærmere redegørelse for udelukkelsesgrundene henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det bemærkes, at sådanne udlændinge i praksis alene vil kunne udsendes til tredjelande, hvis de pågældende medvirker til udsendelsen. Det skyldes, at et tredjeland i praksis ikke vil modtage en udlænding, der ikke er statsborger i det pågældende land, mod udlændingens ønske.

Efter udlændingeloven er der intet til hinder for, at udlændingemyndighederne tager en afgørelse om, at en udlænding ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, op til fornyet vurdering og afgørelse på et senere tidspunkt. Dette sker i praksis i det omfang, udlændingemyndighederne finder konkret anledning hertil.

Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration er af den opfattelse, at udlændingemyndighederne bør forpligtes i udlændingeloven til løbende at undersøge, om der er grundlag for at ændre en sådan afgørelse. Der bør samtidig indføres udtrykkelig hjemmel i udlændingeloven til, at en sådan afgørelse skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Formålet med sådanne regler er at sikre, at en udlænding, der ikke har opholdsgrundlag i Danmark, fordi den pågældende er udelukket herfra på grund af gro-

ve forbrydelser begået her i landet eller i udlandet, alene opholder sig i Danmark, så længe den pågældende ikke kan udsendes efter udlændingelovens § 31.

Der sikres i den sammenhæng fuld efterlevelse af vedtagelserne i FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, hvoraf det fremgår af *artikel 2, litra c*, at alle stater skal nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, fremmer eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed.

Det foreslås på den baggrund, at Udlændingestyrelsen i medfør af en ny bestemmelse i § 32 b skal ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Det foreslås endvidere, at Udlændingestyrelsen forpligtes til hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11 og 21.

8. Udvidelse af udlændingelovens regler om meldepligt og frihedsberøvelse

Af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 2, litra c*, fremgår, at alle stater skal nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, fremmer eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed.

Efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 34 kan der ikke iværksættes meldepligt over for en udlænding, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde, men som på grund af forbudet mod refolement i udlændingelovens § 31 ikke kan udsendes til hjemlandet eller til et land, hvor den pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, kan en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen er efter den foreslåede bestemmelse i § 49 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 21, forpligtet til hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, at undersøge, hvorvidt der er grundlag for at ændre afgørelsen om, at der ikke kan ske udsendelse.

Afgørelser om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes af landet på grund af forbudet mod refolement i udlændingelovens § 31, træffes, når udlændingen på den ene side opfylder betingelserne for at få asyl, fordi den pågældende risikerer forfølgelse ved en tilbagevenden til hjemlandet, men på den anden side er udelukket fra at få asyl på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F, jf. herved den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, eller en af de øvrige udelukkelsesgrunde i de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1 og 2. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 1.

Der er på baggrund af den foreslåede ordning med en løbende vurdering af, om sådanne udlændinge kan udsendes – og af hensyn til at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – behov for, at politiet kan iværksætte meldepligt over for sådanne udlændinge. Det er således af væsentlig betydning, at myndighederne er vidende om udlændingens opholdssted, når denne vurdering skal foretages, hvis muligheden for at udsende den pågældende måtte opstå.

Det foreslås derfor, at en udlænding, der har fået afslag på asyl, men som ikke kan udsendes af landet, fordi dette ville stride mod udlændingelovens refolementsforbud, kan pålægges meldepligt med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13.

Udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt., giver hjemmel til, at politiet kan bestemme, at en udlænding skal frihedsberøves, såfremt de i udlændingelovens § 34 nævnte mindre indgribende foranstaltninger (deponering af pas, meldepligt m.v.) ikke er tilstrækkelige til at sikre muligheden for bl.a. udsendelse af en udlænding, der efter reglerne i udlændingelovens kapitel 1 og 3-5 ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Bestemmelsen indeholder efter Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations opfattelse ikke umiddelbart hjemmel til at frihedsberøve udlændinge, der ikke efterkommer en pålagt meldepligt efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Der er her tale om udlændinge, der er blevet meddelt afslag på asyl, men som ikke kan udsendes af landet, fordi det ville stride mod udlændingelovens refolementsforbud. De pågældende kan efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, pålægges meldepligt med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Meldepligt iværksættes således med henblik på, at myndighederne er i besiddelse af oplysninger om ud-

lændingens opholdssted, hvis muligheden for at udsende den pågældende skulle opstå.

Efterkommer en udlænding gennem længere tid – f.eks. nogle måneder – ikke en af politiet iværksat meldepligt efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, er der efter Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations opfattelse behov for hjemmel i udlændingeloven til at kunne frihedsberøve den pågældende med henblik på at undersøge, om der er opstået mulighed for udsendelse af landet.

Det foreslås derfor, at sådanne udlændinge fremover skal kunne frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for at udsende den pågældende.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

9. Søgning og videregivelse af oplysninger fra fingeraftryksregistret over asylansøgere og uidentificerede udlændinge m.v.

Af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 2, litra c*, fremgår, at alle stater skal nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, støtter eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed. Af resolutionens *artikel 2, litra e*, fremgår endvidere bl.a., at alle stater skal sikre, at enhver, der deltager i finansiering, planlægning, forberedelse eller udførelse af terrorhandlinger eller i støtte til terrorhandlinger, strafforfølges. Herudover fremgår det bl.a. af resolutionens *artikel 2, litra f*, at alle stater skal yde hinanden størst mulig bistand i forbindelse med strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning vedrørende finansiering af eller støtte til terrorhandlinger.

De gældende regler i udlændingeloven om anvendelsen af fingeraftryk fra asylansøgere m.v. tager allerede i dag hensyn til politiets efterforskning af strafbare forhold og besvarelsen af internationale efterlysninger.

Som led i bestræbelserne på at bekæmpe terrorisme – og for at sikre fuld efterlevelse af FN-resolution nr. 1373 – bør det efter Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations opfattelse imidlertid sikres, at politiet har en fuldstændig ubesværet adgang til at søge og videregive oplysninger fra Det Centrale Fingeraftryksregister over Asylansøgere og Uidentificerede Udlændinge m.v. (B-filen) til brug for efterforskning af strafbare forhold og til brug for besvarelse af internationale efterlysninger.

Rigspolitichefen har oplyst, at det gældende krav i udlændingelovens § 40 a, hvorefter afgørelser om søgning og videregivelse af oplysninger fra B-filen skal træffes af retten ved kendelse, er et forsinkende

led i politiets efterforskning, som kan vanskeliggøre politiets arbejde.

Det foreslås på den baggrund, at politiet får adgang til at sammenholde fingeraftryk, der er optaget i Det Centrale Fingeraftryksregister over Kriminelle (A-filen), sikret som bevis i straffesager eller modtaget som led i internationale efterlysninger, med fingeraftryk fra B-filen uden krav om retskendelse.

Det foreslås endvidere, at den gældende begrænsning, hvorefter søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet alene kan foretages, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, ophæves.

Ved at indføre mulighed for uden begrænsninger og uden retskendelse at sammenholde fingeraftryk, der er optaget i A-filen, sikret som bevis i straffesager eller modtaget som led i internationale efterlysninger, med fingeraftryk i B-filen sikres det, at de oplysninger, der findes i B-filen, kan anvendes med henblik på at give politiet det bedst mulige grundlag for at vurdere, om der i Danmark opholder sig udlændinge, muligvis under falsk identitet, som eventuelt udgør en sikkerhedsrisiko, eller som der skal iværksættes retsforfølgning af.

Lovforslaget giver således mulighed for at styrke indsatsen mod kriminalitet, herunder kriminalitet, der er knyttet til terrorisme.

Lovforslaget vil endvidere forhindre, at den situation opstår, at Danmark må meddele et land, som har udsendt en international efterlysning, at en efterlyst person er ukendt, uanset at den pågældendes fingeraftryk er registreret i B-filen.

Lovforslaget tilsigter herudover at sikre anvendelsen af adgangen til at nægte opholdstilladelse til udlændinge omfattende af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde og derved modvirke, at der på grund af mangelfulde oplysninger kan blive truffet urigtige afgørelser om opholdstilladelse vedrørende kriminelle udlændinge.

Baggrunden for de gældende regler om, at søgning og videregivelse af oplysninger fra B-filen alene kan ske, når efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen, samt at afgørelse herom skal træffes ved retskendelse, har været et ønske om at sidestille reglerne med reglerne i retsplejelovens kapitel 72 om legemsindgreb over for ikke sigtede personer, som bl.a. vedrører optagelse af fingeraftryk af ikke sigtede personer. Der henvises herved

til forarbejderne til lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven (bemærkningerne til § 1, nr. 11, i lovforslag nr. L 194 af 4. april 1995).

Det bemærkes hertil, at lovforslaget alene giver politiet mulighed for at foretage søgning og videregivelse af oplysninger, der er registreret i B-filen. Der er således ikke tale om optagelse af nye fingeraftryk.

Det foreslås endvidere, at der fastsættes tilsvarende regler i udlændingelovens § 40 b vedrørende personfotografier af asylansøgere m.v.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16 og 17.

10. Indberetning af udlændinge som uønskede til Schengeninformationssystemet

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 g indberetter Rigspolitietschefen alene udlændinge som uønskede til Schengeninformationssystemet (SIS), hvis de pågældende udvises af landet ved dom eller ved administrativ beslutning af hensyn til statens sikkerhed.

Af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001, *artikel 2, litra g*, fremgår bl.a., at alle stater skal forhindre terroristers eller terroristgruppers færden ved effektiv grænsekontrol m.v. Af resolutionens *artikel 3, litra b*, fremgår endvidere, at alle stater opfordres til at udveksle oplysninger i overensstemmelse med international og national ret samt samarbejde i administrative og retslige sager for at forhindre udførelse af terrorhandlinger.

Med henblik på at sikre fuld overensstemmelse med FN-resolution nr. 1373 foreslås det, at Rigspolitietschefen tillige skal indberette en udlænding som uønsket til SIS, hvis udlændingen meddeles afslag på opholdstilladelse, fordi den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller fordi den pågældende anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F. Tilsvarende skal der efter lovforslaget ske indberetning til SIS, hvis udlændingen meddeles afslag på opholdstilladelse, fordi den pågældende uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller fordi der er alvorlig grund til at antage, at den pågældende uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom. Der henvises nærmere til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås endvidere, at en udlænding, hvis opholdstilladelse inddrages som følge af de ovenfor

nævnte forhold, ligeledes indberettes som uønsket til SIS. Der henvises nærmere til lovforslagets § 1, nr. 2.

Ved at indberette de pågældende udlændinge som uønskede til SIS muliggøres det, at andre Schengenlande kan være opmærksomme på de pågældende, hvis de rejser til et andet Schengenland og dér antræffes af politiet. Det sikres endvidere, at de pågældende udlændinge, hvis de udrejser af Schengenlandene, ikke efterfølgende kan genindrejse i Schengenlandene, medmindre humanitære hensyn, hensyn til nationale interesser eller internationale forpligtelser gør dette nødvendigt, jf. herved Schengenkonventionens artikel 5 og udlændingelovens § 28, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 6, og § 28, stk. 6. Tilsvarende vil udlændinge, der opholder sig uden for Schengenlandene på tidspunktet for nægtelsen eller inddragelsen af opholdstilladelse, kunne nægtes indrejse i Schengenlandene.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 24.

11. Økonomiske og administrative konsekvenser af lovforslaget

Lovforslaget indebærer et ressourcebehov for Udlændingestyrelsen navnlig som følge af, at Udlændingestyrelsen skal screene et antal sager vedrørende ansøgning om opholdstilladelse m.v. med henblik på undersøgelse af, om der skal videregives oplysninger til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden, jf. lovforslagets § 1, nr. 18. Lovforslaget indebærer endvidere et ressourcebehov til videregivelse af oplysninger fra sådanne sager fra Udlændingestyrelsen til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden. Ressourcebehovet, der ikke er nærmere opgjort, vil blive imødegået ved omprioriteringer inden for Udlændingestyrelsen.

Lovforslaget indebærer endvidere et begrænset ressourcebehov for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement navnlig som følge af øget klagesagsbehandling i forbindelse med de foreslåede ændringer af reglerne om meddelelse af opholdstilladelse, inddragelse af opholdstilladelse og administrativ udvisning. Ressourcebehovet, der ikke er nærmere opgjort, vil blive imødegået ved omprioriteringer inden for Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement.

Det skønnes, at ressourcebehovet for statsamtterne, Justitsministeriet og Forsvarets Efterretningstjeneste vil være marginalt.

Lovforslaget skønnes ikke at have kommunaløkonomiske konsekvenser.

12. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget forventes ikke at medføre erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske eller miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

13. Hørte myndigheder

Lovforslaget har været sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amtsrådsforeningen, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors, Datatilsynet, De Etniske Minoriteters Landsorganisation, Den Danske Dommerforening, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Stats-

amtmand, Frederiksberg Kommune, Kommunernes Landsforening, Københavns Kommune, Landsorganisationen i Danmark, Mellemløst Samvirke, Nævnet for Etnisk Ligestilling, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter, Statsamtsjuristforeningen samt UNHCR.

14. Forholdet til EU-retten

Bortset fra den ved lovforslagets § 1, nr. 24, foreslåede udvidelse af gruppen af udlændinge, der skal indberettes som uønskede til Schengeninformations-systemet, indeholder lovforslaget ikke EU-retlige aspekter. Forholdet til Schengenkonventionen er gennemgået i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 24.

15. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre-udgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/mer-udgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Nej	Ja – konsekvenserne vil blive imødegået ved omprioriteringer inden for Udlændingestyrelsen og Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations departement.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Nej	Nej
Miljømæssige konsekvenser	Nej	Nej
Administrative konsekvenser for borgerne	Nej	Nej
Forholdet til EU-retten	Bortset fra den ved lovforslagets § 1, nr. 24, foreslåede udvidelse af gruppen af udlændinge, der skal indberettes som uønskede til Schengeninformationssystemet, indeholder lovforslaget ikke EU-retlige aspekter. Forholdet til Schengenkonventionen er gennemgået i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 24.	

*Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser**Til § 1*

Til nr. 1

Det er med den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 1, præciseret, at en udlænding ikke kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Der er i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, gjort nærmere rede for, hvad begrebet statens sikkerhed omfatter.

Afgørelsen træffes på baggrund af den vurdering, der tilvejebringes efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der er i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6, gjort nærmere rede for, hvad begrebet alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed omfatter. Også tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, hvis truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

En udlænding kan endvidere efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, ikke gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen. Efter artikel 1 F finder konventionens bestemmelser ikke anvendelse på personer, der har begået forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser, forbrydelser mod menneskeheden, begået alvorlige ikke-politiske forbrydelser forud for adgangen til tilflugtslandet eller gjort sig skyldige i handlinger, der er i strid med FN's mål og grundsætninger. Der kan f.eks. være tale om en alvorlig ikke-politisk forbrydelse, hvis den pågældende har deltaget i terrorhandling i form af flykapring, drab eller lemlæstelse.

Den foreslåede bestemmelse indebærer – i overensstemmelse med Flygtningenævnets faste praksis – at en udlænding, der under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 1 (eller § 8), heller ikke kan meddeles asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 2.

Herudover giver den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, en klar hjemmel til at nægte opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6 (udlændin-

ge, der er omfattet af EF-reglerne) og § 9 (familiesammenføring m.v.), hvis en udlænding er meddelt afslag på asyl under henvisning til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F. Også hvis udlændingen indgiver ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6 eller 9 uden forinden at være meddelt afslag på asyl, vil der skulle meddeles afslag i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, såfremt udlændingen må anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F.

Det er for så vidt angår samtlige bestemmelser i § 10, stk. 1, væsentligt at bemærke, at bestemmelserne gælder undtagelsesfrit og således ikke kan fraviges på grund af særlige individuelle forhold. En udlænding, der må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller som er omfattet af flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde, vil dermed under ingen omstændigheder kunne meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i § 45 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

For så vidt angår udlændinge, der opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl med konventionsstatus, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, bemærkes, at det fremgår af flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, at en flygtning, der med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land, ikke kan påberåbe sig refoulementsforbudet efter artikel 33, stk. 1.

Bestemmelsen i flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, må antages at indebære, at en udlænding, der opfylder betingelserne for at blive meddelt asyl med konventionsstatus, kan nægtes opholdstilladelse, hvis den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udelukkes fra opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Påberåber en udlænding, der er meddelt afslag på opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6 eller 9 under henvisning til udelukkelsesgrundene i § 10, sig, at den pågældende ikke kan udsendes af landet på grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens

§ 31, vil den pågældende blive vejledt om muligheden for at ansøge om asyl. Der vil herefter i forbindelse med asylsagens afgørelse blive taget stilling til, om den pågældende kan udsendes, jf. udlændingelovens § 32 a.

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 7, at opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, skal være opnået inden indrejsen. Efter indrejsen kan ansøgning herom ikke indgives, behandles eller tillægges opsættende virkning her i landet, medmindre ganske særlige forhold taler derfor.

Det er antaget i gældende praksis, at ganske særlige grunde som udgangspunkt taler for, at der kan indgives ansøgning m.v. om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, nr. 1, 3, 4 og 7, hvis en udlænding ikke kan udsendes af landet på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31. Eftersom den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, gælder undtagelsesfrit, og opholdstilladelse efter § 9 derfor på forhånd kan udelukkes, vil ganske særlige grunde til at tillade indgivelse af ansøgning fremover ikke foreligge i de tilfælde, hvor udlændingen er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, uanset at den pågældende ikke kan udsendes til hjemlandet på grund af risiko for forfølgelse.

Det foreslås endvidere i § 10, stk. 2, at der – uden for de i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde – ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis de i § 10, stk. 2, nr. 1-5, nævnte omstændigheder foreligger.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 1, indebærer, at der ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet. Bestemmelsen svarer i sit indhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 1, idet det dog er præciseret, at der er tale om, at udlændingen er dømt for det pågældende forhold uden for landet.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding endvidere ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6-9, hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom efter udlændingelovens §§ 22-24.

Der er hermed skabt hjemmel i udlændingeloven til, at en udlænding, der har begået et forhold i udlan-

det af den nævnte karakter, ikke nødvendigvis skal være dømt for det pågældende forhold, for at det kan begrunde et afslag på en ansøgning om opholdstilladelse. Der skal alene være alvorlig grund til at antage, at udlændingen har begået det pågældende forhold.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 2, har en selvstændig betydning i forhold til den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, i det omfang den forbrydelse, der er tale om, ikke er af en sådan karakter, at der er anledning til at bringe flygtningekonventionens udelukkelsesgrunde i anvendelse. Bestemmelsen kan således anvendes over for udlændinge, om hvem det antages, at den pågældende har begået et forhold af en vis grovhed, jf. udlændingelovens §§ 22-24, som dog ikke har karakter af en forbrydelse, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 F.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 3, kan der ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse til en udlænding, hvis der uden for de i de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 4.

Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 2, idet det dog er præciseret, at bestemmelsen er subsidiaer i forhold til de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1.

De foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2, nr. 4 og 5, svarer indholdsmæssigt til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 10, stk. 1, nr. 3 og 4.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 1. pkt., kan en udlænding, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, ikke gives opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor.

Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således imod, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 22-25, skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. Der skal således foreligge særlige grunde, der taler for meddelelse af asyl. Dette indebærer en skærpselse i forhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, hvorefter udlændinge, som har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, kan gives opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 2. pkt., kan en udlænding, der har indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b, gives

opholdstilladelse efter reglerne i udlændingelovens §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Efter den foreslåede bestemmelse er formodningen således for, at en udlænding, der er meddelt indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens §§ 25 a og 25 b, kan meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 og 8. For denne gruppe udlændinge indebærer forslaget ingen indholdsmæssige ændringer i forhold til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 4, svarer indholdsmæssigt til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 2, 2. pkt.

Der skal efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2-4 – som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 10, stk. 1 – ved afgørelsen af, hvorvidt der skal gives opholdstilladelse, tages højde for, om sådanne særlige forhold gør sig gældende, at der alligevel skal gives opholdstilladelse. Der kan i den forbindelse henvises til de særlige forhold, der er opregnet i udlændingelovens § 26, stk. 1.

Der skal således foretages en afvejning mellem de i bestemmelsen nævnte forhold, som taler imod opholdstilladelse, og de grunde, som taler for, at ansøgningen om opholdstilladelse imødekommes.

For så vidt angår udlændinge, som isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 (udlændinge, der risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen nævnte grunde), bemærkes, at afvejningen skal foretages i overensstemmelse med flygtningekonventionen.

Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der er omfattet af konventionen, udsendes til hjemlandet, hvis den pågældende med rimelig grund må anses for en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land.

Det må antages, at udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, på den baggrund – ud over de i den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde – kan nægtes opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, hvis den pågældende efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. En udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, vil således – ud over de i den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nævnte tilfælde – alene kunne udelukkes fra opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 2, nr. 1, da det efter flygtningekonventionen er en betingelse, at udlæn-

dingen skal være dømt for den pågældende forbrydelse.

Det skal herudover – når der er tale om udlændinge, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1 – indgå i vurderingen, om forbrydelsen er særlig farlig, og om udlændingen af den grund må betragtes som en fare for samfundet.

En udlænding, der isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, men som har indrejseforbud, kan endvidere kun udelukkes fra asyl efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 3, 1. pkt., hvis den pågældende må anses for en fare for landets sikkerhed, eller er dømt for en særlig farlig forbrydelse og således må betragtes som en fare for samfundet, jf. flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2.

Afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 6, herunder som følge af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, træffes af statsamtet med mulighed for påklage til Udlændingestyrelsen, jf. § 20, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 med senere ændringer om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, jf. udlændingelovens § 46 c.

Afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, herunder som følge af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, træffes af Udlændingestyrelsen og indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 1.

Afgørelse om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, herunder som følge af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

Til nr. 2

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 1, svarer indholdsmæssigt til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 19, stk. 2, hvorefter såvel en tidsbegrænset som en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Det foreslås i § 19, stk. 2, nr. 2, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 2, indebærer således, at såvel en tidsbegrænset som en

F. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed, eller for en alvorlig trussel for den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, eller hvis udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen. Der henvises herved til bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås endvidere i § 19, stk. 2, nr. 3, at en tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 3, indebærer således, at såvel en tidsbegrænset som en tidsubegrænset opholdstilladelse altid kan inddrages, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom. Der henvises herved til bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

De foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, giver hjemmel til inddragelse dels i de tilfælde, hvor det efterfølgende konstateres, at der på tidspunktet for meddelelsen af opholdstilladelse forelå omstændigheder, som ville have udelukket udlændingen fra opholdstilladelse i medfør af de nævnte bestemmelser i § 10, dels i de tilfælde, hvor sådanne omstændigheder er opstået efter tidspunktet for meddelelsen af tilladelsen. Det sidstnævnte kan f. eks. være tilfældet, hvis en udlænding med opholdstilladelse her i landet udrejser af landet og i udlandet dømmes for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet.

For så vidt angår spørgsmålet om inddragelse af de i udlændingelovens § 26 nævnte hensyn henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Afgørelse om inddragelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 6 træffes af statsamtet med mulighed for påklage til Udlændingestyrelsen, jf. § 20, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 761 af 22. august 1994 med senere ændringer om ophold i Danmark for udlændinge, der er omfattet af Det Europæiske Fællesskabs regler eller aftale om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsråd, jf. udlændingelovens § 46 c.

Afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens §§ 7 eller 8

træffes af Udlændingestyrelsen og kan indbringes for Flygtningenævnet, jf. udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 2.

Afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse meddelt i medfør af udlændingelovens § 9 træffes af Udlændingestyrelsen og kan påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1 og 2.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlændings opholdstilladelse inddrages efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refolementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Påberåber en udlænding, hvis opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 6 eller 9 er inddraget, sig, at den pågældende ikke kan udsendes af landet på grund af refolementsforbudet i udlændingelovens § 31, vil den pågældende blive vejledt om muligheden for at ansøge om asyl. Der vil herefter i forbindelse med asylsagens afgørelse blive taget stilling til, om den pågældende kan udsendes, jf. udlændingelovens § 32 a.

Til nr. 3

Ved afgørelser om inddragelse efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr. 1 og 3, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 2, finder bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse, jf. udlændingelovens § 19, stk. 5. Det betyder, at udlændingemyndighederne ved afgørelser om inddragelse i disse tilfælde skal tage stilling til, om inddragelsen må antages at virke særligt belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 2. pkt., indebærer, at bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 2. Efter bestemmelsen i den foreslåede § 19, stk. 2, nr. 2, kan såvel en tidsbegrænset opholdstilladelse som en tidsubegrænset opholdstilladelse inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, ville kunne udelukke udlændingen fra opholdstilladelse, dvs. hvis udlændingen anses for en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller anses for omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 5, 2. pkt., indebærer således, at der i tilfælde, hvor udlændinge-

myndighederne skal træffe afgørelse om inddragelse i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 2, skal ske inddragelse, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn taler afgørende derimod. Det betyder, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn kun undtagelsesvis vil kunne føre til undladelse af inddragelse af opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 19, stk. 2, nr. 2.

Om der foreligger sådanne særlige forhold, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn kan føre til, at der undtagelsesvis ikke sker inddragelse efter § 19, stk. 2, nr. 2, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side arten og intensiteten af de forhold, der ville kunne udelukke udlændingen fra opholdstilladelse i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, og på den anden side styrken af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

I tilfælde, hvor udlændingen anses for en fare for statens sikkerhed, vil undladelse af inddragelse som altovervejende hovedregel ikke kunne komme på tale.

Afvejningsreglen i udlændingelovens § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af inddragelse ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

Til nr. 4

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-etterforskning), hvorved bl.a. straffelovens § 191 a er ophævet.

Den tidligere bestemmelse i straffelovens § 191 a vedrørte hæleri i forbindelse med overtrædelser af straffelovens § 191 (narkotikakriminalitet).

Bestemmelsen – og de andre tidligere bestemmelser i straffeloven om hæleri, herunder den tidligere bestemmelse i straffelovens § 284, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 5 – er ved lov nr. 465 af 7. juni 2001 erstattet af en generel hæleribestemmelse i § 290, som strafpålægger den, som uberettiget modtager eller skaffer sig eller andre del i udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, og den, der uberettiget ved at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på lignende måde efterfølgende virker til at sikre en anden udbyttet af en strafbar lovovertrædelse.

Det foreslås på den baggrund, at henvisningen til straffelovens § 191 a udgår af bestemmelsen i § 22, nr. 4. Det foreslås, at det i stedet skal være muligt at udvise en udlænding efter bestemmelsen, når udlæn-

dingen dømmes for overtrædelse af straffelovens § 290. Det er en betingelse for udvisning efter § 22, nr. 4, at det udbytte, der er opnået som led i hæleriet, er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191.

Af bemærkningerne til lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-etterforskning) fremgår, at affattelsen af straffelovens § 290, stk. 1, svarer til den tidligere bestemmelse i straffelovens § 191 a, og at der således fortsat kan straffes for narkotikahæleri som hidtil. Grove tilfælde af narkotikahæleri kan efter straffelovens § 290, stk. 2, straffes med fængsel indtil 6 år som efter den tidligere bestemmelse i straffelovens § 191 a.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5, for så vidt angår betydningen af den udvidede adgang til udvisning, som følger af udlændingelovens § 22, nr. 4-6.

Til nr. 5

Udlændingelovens § 22, nr. 6, indebærer en udvidet adgang til udvisning ved dom ved overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte straffelovsbestemmelser i forhold til det almindelige system i udvisningsreglerne, hvorefter der opnås en øget beskyttelse mod udvisning ved dom, jo længere tid udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet, eller hvis udlændingen har opholdstilladelse som flygtning.

Det foreslås, at § 22, nr. 6, ændres, således at der også kan ske udvisning efter bestemmelsen, hvis en udlænding efter bestemmelserne i straffelovens kapitel 12 om forbydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed (§§ 98 - 110 e) og straffelovens kapitel 13 om forbydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder m.v. (§§ 111 - 118) idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.

Det bemærkes i den forbindelse, at justitsministeren ved det samtidig fremsatte lovforslag om ændring af straffeloven, retsplejeloven, lov om konkurrence- og forbrugerforhold på telemarkedet, udleveringsloven samt lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af FN-konventionen til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, gennemførelse af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 (2001) samt øvrige initiativer til bekæmpelse af terrorisme m.v.) bl.a. fremsætter forslag om ændring af straffelovens § 114, hvori terrorismebegrebet defineres nærmere. Justitsministeren fremsætter sam-

tidig forslag om indsættelse af en række bestemmelser i §§ 114 a - 114 d i straffeloven, som indebærer en udvidelse af de persongrupper, som kan straffes i forbindelse med terrorisme. Der henvises nærmere til justitsministerens lovforslag.

Der vil endvidere kunne ske administrativ udvisning efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 25, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 6.

Endvidere foreslås det, at overtrædelse af følgende bestemmelser i straffelovens kapitel 20 om almenfarlige forbrydelser skal være omfattet af den samme udvidede adgang til udvisning i § 22, nr. 6: Straffelovens § 183, stk. 1 og 2, om forsætlig forvoldelse af sprængning, spredning af skadevoldende luftarter, oversvømmelse, skibbrud eller jernbane- eller anden transportulykke; straffelovens § 186, stk. 1, om forsætlig forvoldelse af fare for menneskers liv eller sundhed ved at fremkalde almindelig mangel på drikkevand eller ved at tilsætte vandbeholdninger, vandledninger eller vandløb sundhedsfarlige stoffer; straffelovens § 187, stk. 1, om forsætlig tilsættelse af gift eller andre stoffer til ting, som er bestemt til forhandling eller udbredt benyttet, med den følge, at tingens benyttelse udsætter menneskers sundhed for fare, eller behandling af fordærvede ting, således at den fordærvede tilstand skjules, samt udbredelsen heraf; samt straffelovens § 192 a, om indførsel, tilvirkning, besiddelse, anvendelse eller overdragelse af særdeles farlige våben eller eksplosivstoffer, der er egnede til at forvolde betydelig skade.

Der er endvidere foretaget visse konsekvensændringer som følge af lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-efterforskning).

Den tidligere bestemmelse i straffelovens § 284 vedrørte hæleri i forbindelse med bl.a. tyveri, underslæb, bedrageri, afpresning og røveri. Bestemmelsen – og de andre tidligere bestemmelser i straffeloven om hæleri, herunder den tidligere bestemmelse i straffelovens § 191 a, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 4 – er ved lov nr. 465 af 7. juni 2001 erstattet af en generel hæleribestemmelse i § 290, som strafpålægger den, som uberettiget modtager eller skaffer sig eller andre del i udbytte, der er opnået ved en strafbar lovovertrædelse, og den, der uberettiget ved at skjule, opbevare, transportere, hjælpe til afhændelse eller på lignende måde efterfølgende virker til at sikre en anden udbyttet af en strafbar lovovertrædelse.

Det foreslås på den baggrund, at henvisningen til straffelovens § 284 udgår af bestemmelsen i § 22, nr. 6, og at der i stedet henvises til straffelovens § 290, stk. 2, som vedrører hæleri af særlig grov beskaffenhed samt erhvervsmæssigt hæleri. Det bemærkes i den forbindelse, at der efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 22, nr. 6, alene kunne ske udvisning efter bestemmelsen som følge af overtrædelse af hæleribestemmelsen i straffelovens § 284, hvis der var tale om hæleri af særlig grov beskaffenhed, jf. straffelovens § 286. Det bemærkes endvidere, at narkotikahæleri er omfattet af udlændingelovens § 22, nr. 4, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 5.

Indføjelser af de nævnte straffelovsbestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 6, betyder, at der – uanset varigheden af udlændingens ophold her i landet og uanset, om udlændingen har opholdstilladelse som flygtning – kan ske udvisning, såfremt den pågældende efter en af de nævnte bestemmelser idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført ubetinget frihedsstraf.

Indføjelser af de nævnte straffelovsbestemmelser i udlændingelovens § 22, nr. 6, betyder endvidere, at der skal ske udvisning, medmindre de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold, taler afgørende derimod, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2. De i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte forhold vedrører bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, indebærer, at de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning ved overtrædelse af de nævnte straffelovsbestemmelser. Om der foreligger sådanne særlige forhold, at der ikke skal ske udvisning, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side arten og grovheden af de begåede lovovertrædelser og på den anden side styrken af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

Afvejningsreglen i udlændingelovens § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 3 og 8.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udvises, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refolementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 6

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 kan føres tilbage til udlændingeloven af 1983.

Det fremgår af forarbejderne til den tilsvarende bestemmelse i udlændingeloven af 1983 (betænkning nr. 968/1982, side 164-165), at hensynet til statens sikkerhed især omfatter de interesser, der værnes af straffelovens kapitel 12 (forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed) og kapitel 13 (forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder), men at formuleringen ikke udelukker, at også andre interesser af stor samfundsmæssig betydning kan tages i betragtning. Det fremgår endvidere af forarbejderne, at det i folkeretten, herunder menneskerettighedskonventionerne, er almindeligt anerkendt, at hensynet til statens sikkerhed kan begrunde udvisning af en udlænding, og at en sådan regel må anses som en nødvendig bestanddel af landenes beredskabsforanstaltninger bl.a. til imødegåelse af international terroristvirksomhed.

Den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 er i praksis givet et meget snævert anvendelsesområde.

Den foreslåede bestemmelse i § 25, nr. 1, giver hjemmel til at udvise en udlænding, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Politiets Efterretningstjeneste vil i overensstemmelse med sine arbejdsopgaver naturligt være beskæftiget med at efterforske sager også vedrørende udlændinge. Der vil kunne være tale om, at der i forbindelse med efterforskningen træffes forskellige præventive foranstaltninger, at der indhentes retskendelser eller gennemføres forskellige former for overvågning. Grundlaget for Politiets Efterretningstjenestes aktiviteter i forbindelse med en sådan efterforskning vil i sagens natur være en vurdering fra efterretningstjenestens side af, at der er rimelig grund til at undersøge, om den pågældende udlænding udgør eller vil kunne komme til at udgøre en fare for statens sikkerhed.

Det er klart, at ikke alle udlændinge, som Politiets Efterretningstjeneste måtte have indledt en efterforskning imod, vil falde inden for rammerne af den foreslåede bestemmelse i § 25, nr. 1, om, at udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Der skal således konkret være tale om en mere kvalificeret fare, for at dette må anses for at være tilfældet.

Begrebet statens sikkerhed skal fortsat forstås i overensstemmelse med det i betænkning nr. 968/1982 anførte.

Udlændingestyrelsen træffer afgørelse om udvisning efter den foreslåede bestemmelse med klageadgang til ministeren for flygtninge, indvandrere og in-

tegration, jf. udlændingelovens § 46. Afgørelsen træffes på baggrund af den vurdering, der tilvejebringes efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, jf. lovfor-slaget § 1, nr. 18.

Den foreslåede bestemmelse i § 25, nr. 2, giver hjemmel til at udvise en udlænding, hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Der er i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, hjemmel til at udvise en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, hvis hensynet til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Bestemmelsen finder alene anvendelse over for udlændinge, der har opholdt sig her i landet i kort tid. I praksis anvendes bestemmelsen bl.a. til at udvise udlændinge, der er internationalt kendt, og som frygtes at ville være til ulempe eller forstyrre andre på grund af deres aktiviteter, f.eks. i forbindelse med en større demonstration.

Udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, giver ikke hjemmel til at udvise en udlænding, som må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed – uden dog at kunne anses for en fare for statens sikkerhed – hvis udlændingen har opholdt sig lovligt her i landet i mere end 6 måneder.

Den foreslåede bestemmelse i § 25, nr. 2, giver hjemmel hertil.

Den foreslåede bestemmelse i § 25, nr. 2, der gælder alle udlændinge uanset opholdsgrundlag, og uanset hvor længe de har opholdt sig her i landet, forudsættes f.eks. anvendt i tilfælde, hvor en udlænding ved sin planlægning af, tilskyndelse til eller aktive deltagelse i en voldelig demonstration må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, uden at der herved dog er fare for statens sikkerhed.

Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes over for en udlænding, der må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed eller sikkerhed, f.eks. ved at tilskynde til anvendelsen af biologiske, kemiske eller nukleare våben eller kampstoffer.

Også tilfælde, hvor der først og fremmest er tale om trusler mod et andet lands offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, vil kunne være omfattet af bestemmelsen, hvis truslen mere indirekte indebærer en trussel mod den danske offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 træffes af Udlændingestyrelsen med klageadgang til ministeren for flygtninge, indvandrere og in-

tegration. Ved Udlændingestyrelsens afgørelse fastsættes udrejsefristen til straks, og påklage til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration har ikke opsættende virkning med hensyn til udrejsefristen. Afgørelser om udvisning efter udlændingelovens § 25 kan således fuldbyrdes umiddelbart gennem udsendelse af landet.

Det skal imidlertid understreges, at udlændingelovens regler ikke er til hinder for, at der eventuelt kan ske strafforfølgning her i landet af udlændinge, der er udvist efter udlændingelovens § 25. Såfremt anklagemyndigheden i sådanne tilfælde finder, at der er grundlag for at indlede strafforfølgning, kan der, når betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt, ske varetægtsfængsling efter udlændingelovens § 35 eller retsplejeloven under sagen og eventuel appel – og efter eventuel afsoning, indtil udvisningen kan fuldbyrdes.

Udlændinge, der udvises efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 25, vil blive indberettet som uønskede til Schengeninformationssystemet, jf. lovforslagets § 1, nr. 24.

Det bemærkes, at det forhold, at en udlænding udvises, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refolementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 7

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lov nr. 465 af 7. juni 2001 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Hæleri og anden efterfølgende medvirken samt IT-efterforskning), hvorved bl.a. straffelovens § 284 er ophævet. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5.

Til nr. 8

Efter udlændingelovens § 26, stk. 1, skal der ved afgørelser om udvisning tages hensyn til, om udvisningen må antages at virke særlig belastende, bl.a. på grund af udlændingens tilhørsforhold til det danske samfund og udlændingens personlige forhold i øvrigt.

Udlændingelovens § 26, stk. 2, indebærer, at de i § 26, stk. 1, nævnte hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning. Om der foreligger sådanne særlige forhold, at der ikke skal ske udvisning, afhænger af en konkret proportionalitetsafvejning af på den ene side arten og grovheden af de forhold, der begrunder udvisningen, og på den anden side styrken af de i udlændingelovens § 26, stk. 1, nævnte hensyn.

Den foreslåede ændring af § 26, stk. 2, medfører således, at de i udlændingelovens § 26, stk. 1, opregnede hensyn kun undtagelsesvis skal føre til undladelse af udvisning, såfremt udlændingen må anses for en

fare for statens sikkerhed eller må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.

Afvejningsreglen i udlændingelovens § 26, stk. 2, skal – uanset at det klare udgangspunkt er, at undladelse af udvisning ikke kan finde sted – anvendes i overensstemmelse med Danmarks internationale forpligtelser, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 8.

Til nr. 9

Danmark har tiltrådt en række internationale konventioner på menneskeretsområdet, herunder Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Det fremgår af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, at ingen person må underkastes tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf. Det antages i praksis, at bestemmelsen i artikel 3 er absolut, og at den indebærer, at en udlænding ikke kan udsendes til tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i et andet land.

Af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions 6. tillægsprotokol fremgår, at dødsstraffen skal afskaffes, ligesom ingen må idømmes denne straf eller henrettes. Det antages i praksis, at det vil være i strid med bestemmelsen, hvis en person udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer at blive idømt og få fuldbyrdet dødsstraf.

Det foreslås på den baggrund i § 31, stk. 1, at en udlænding ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Bestemmelsen er gældende for enhver udlænding.

Ved anvendelsen af bestemmelsen skal Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis på området efterleves.

Det foreslås endvidere i § 31, stk. 2, at udlændingelovens forbud mod refolement af konventionsflygtninge begrænses i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33. Efter flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1, må en konventionsflygtning (en person, der er omfattet af flygtningekonventionens artikel 1 A, og som ikke er udelukket fra asyl på grund af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F) ikke udsendes til områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, hans tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller hans politiske anskuelser. Efter artikel 33, stk. 2, kan en flygtning, der med rimelig grund må anses for

en fare for det lands sikkerhed, i hvilket han befinder sig, eller som efter en endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet i det pågældende land, dog ikke påberåbe sig artikel 33, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, 1. pkt., indebærer derfor, at en udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1 (konventionsflygtning), ikke må udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Det bemærkes, at en udlænding, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, som henviser til udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F, ikke kan gives opholdstilladelse efter bl.a. udlændingelovens § 7, stk. 1, og derfor ikke er beskyttet mod tvangsmæssig udsendelse efter den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, 1. pkt. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, 1. pkt., svarer således til flygtningekonventionens artikel 33, stk. 1.

Ordlyden i den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, 2. pkt., svarer til flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2. Efter bestemmelsen finder den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, 1. pkt., således – i overensstemmelse med flygtningekonventionens artikel 33, stk. 2 – ikke anvendelse over for udlændinge, der med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet.

Der kan dog aldrig ske udsendelse af landet, hvis en sådan udsendelse ville være i strid med den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 1. Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 1, gælder således også for konventionsflygtninge, der anses for en fare for statens sikkerhed, eller som efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet. Bestemmelsen gælder endvidere også for udlændinge, der er udelukket fra opholdstilladelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, gælder specielt for udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, hvorimod den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 1, som anført ovenfor gælder i almindelighed for enhver udlænding. Den foreslåede bestemmelse i § 31, stk. 2, har således kun selvstændig betydning i det omfang, flygtningekonventionens refolementsforbud i det konkrete tilfælde indebærer en videre beskyttelse end det refolementsforbud, der

kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 og 6. tillægsprotokol.

Til nr. 10 og 12

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 1.

Til nr. 11

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b skal en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.

Når en udlænding meddeles afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7-8, træffes der efter udlændingelovens § 32 a samtidig afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31.

Når en udlænding udvises ved dom, bortfalder den pågældendes opholdstilladelse, jf. udlændingelovens § 32. Efter udlændingelovens § 49 a træffes der herefter afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31. Hvis udlændingen ikke kan udsendes, skal der tillige træffes afgørelse om, hvorvidt den pågældende skal meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.

Den foreslåede bestemmelse i § 32 b finder anvendelse i forhold til afgørelser efter udlændingelovens § 32 a og § 49 a.

En afgørelse om, at en udlænding ikke kan udsendes efter udlændingelovens § 31, skal ændres efter den foreslåede bestemmelse, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede, således at den pågældende udlænding ikke længere vil være i risiko for forfølgelse ved en tilbagevendt til hjemlandet, jf. udlændingelovens § 31. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis der er sket et systemskifte i udlændingens hjemland, eller hvis udlændingens forhold har ændret sig på en sådan måde, at den pågældende ikke længere risikerer forfølgelse ved en tilbagevendt til hjemlandet.

Til nr. 13

Efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, kan politiet bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b skal en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen er efter den foreslåede bestemmelse i § 49 b forpligtet til hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, at undersøge, hvorvidt der er grundlag for at ændre afgørelsen om, at der ikke kan ske udsendelse, jf. lovforslagets § 1 nr. 11 og 21.

Den foreslåede bestemmelse i § 32 b omfatter afgørelser vedrørende udlændinge, der er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde, men som ikke kan udsendes på grund af udlændingelovens refoulementsforbud. For en nærmere redegørelse for udelukkelsesgrundene henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, giver mulighed for at pålægge sådanne udlændinge meldepligt.

Det forudsættes, at politiet pålægger sådanne udlændinge meldepligt som udgangspunkt hver 14. dag med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til de pågældendes opholdssteder. Derved sikres det, at politiet umiddelbart har mulighed for at drage omsorg for udlændingens udrejse, hvis afgørelsen om, at udlændingen ikke kan udsendes på grund af udlændingelovens refoulementsforbud, ændres i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 32 b, eller hvis der i øvrigt skulle opstå mulighed for at udsende den pågældende til et tredjeland.

Den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, giver mulighed for efter en konkret vurdering at pålægge meldepligt oftere end hver 14. dag (om fornødent dagligt), ligesom den foreslåede bestemmelse giver mulighed for efter en konkret vurdering at pålægge udlændinge meldepligt med længere mellemrum.

Afgørelse om iværksættelse af meldepligt træffes af politiet med klageadgang til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 2. og 4. pkt. Klage har ikke opsættende virkning, jf. udlændingelovens § 48, stk. 1, 5. pkt.

Overtrædelse af meldepligt iværksat efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, kan straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

For så vidt angår spørgsmålet om frihedsberøvelse efter udlændingelovens § 36 som følge af udlændingens manglende efterkommelse af den pålagte meldepligt henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

Ændres en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes af landet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 32 b, er der ikke længere noget til hinder for, at den pågældende udsendes tvangsmæssigt. Der vil i så fald eventuelt kunne iværksættes meldepligt efter udlændingelovens § 34, stk. 2, nr. 5, såfremt udlændingen ikke medvirker til udsendelsen. Er meldepligt ikke tilstrækkelig til at sikre mulighed for udsendelse, kan udlændingen i sådanne tilfælde frihedsberøves efter udlændingelovens § 36, stk. 1, nr. 1.

Til nr. 14

Den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 5, giver hjemmel til at frihedsberøve en udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse om meldepligt efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse.

De udlændinge, der efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, kan pålægges meldepligt, er meddelt afslag på asyl på grund af flygtningekonventionens eller udlændingelovens udelukkelsesgrunde, men kan ikke udsendes til hjemlandet eller til et land, hvor de pågældende ikke er beskyttet mod videresendelse til hjemlandet, på grund af forbudet mod refoulement i udlændingelovens § 31.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 11, skal en afgørelse om, at de pågældende udlændinge ikke kan udsendes af landet på grund af refoulementsforbudet, ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, jf. den foreslåede bestemmelse i § 49 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 21. Der kan efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, pålægges meldepligt med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.

En udlænding kan frihedsberøves efter den foreslåede bestemmelse i § 36, stk. 5, i tilfælde, hvor den pågældende gennem længere tid – f.eks. nogle måneder – ikke har efterkommet politiets bestemmelse om meldepligt efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3.

I sådanne tilfælde, hvor udlændingens opholdssted har været ukendt for politiet og udlændingemyndighederne gennem længere tid, og hvor det derfor ikke kan udelukkes, at den pågældende har været udrejst af landet, kan den pågældende frihedsberøves med henblik på at bidrage med oplysninger til afklaring af, om der

nu foreligger grundlag for udsendelse af landet. F.eks. kan det i tilfælde, hvor udlændingen har været udrejst til et andet land, ikke udelukkes, at der kan være opstået grundlag for udsendelse til dette land – uanset at det fortsat ikke er muligt at udsende den pågældende til hjemlandet.

Frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig. Det bemærkes i den forbindelse, at udlændingen efter udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., skal meddele de nødvendige oplysninger i forbindelse med politiets udsendelse af den pågældende af landet.

Konstateres det, at der er opstået mulighed for udsendelse, kan den pågældende frihedsberøves efter reglerne i udlændingelovens § 36, stk. 1, 1. pkt.

Bestemmelserne i udlændingelovens § 37 finder anvendelse på den foreslåede bestemmelse. Det indebærer bl.a., at en udlænding, medmindre den pågældende forinden løslades, skal fremstilles for retten inden tre døgn efter frihedsberøvelsens iværksættelse med henblik på, at retten tager stilling til spørgsmålet om frihedsberøvelsens lovlighed og fortsatte opretholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 1, 1. pkt. Er udlændingen frihedsberøvet på afgørelsens tidspunkt, og findes frihedsberøvelsen lovlig, fastsættes der i retens kendelse en frist for fortsat tilbageholdelse, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 2. pkt. Denne frist kan senere forlænges af retten, dog højst med 4 uger ad gangen, jf. udlændingelovens § 37, stk. 3, 3. pkt.

Afgørelser truffet efter udlændingelovens § 36 kan efter reglerne i udlændingelovens § 48 påklages til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention fastslår i artikel 5, stk. 1, retten til personlig frihed som en grundlæggende ret, hvori der kun kan ske indgreb i nogle nærmere opregnede tilfælde og kun, hvis indgrebet er foretaget i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde. De opregnede tilfælde i artikel 5, stk. 1, litra a-f, er udtømmende angivet. Det vil være konventionsmedholdeligt, hvis en frihedsberøvelse, der er foretaget i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde, falder ind under blot ét af de opregnede tilfælde.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra b, og den praksis, der knytter sig til bestemmelsen, er frihedsberøvelse tilladt for at sikre opfyldelsen af en endnu ikke efterlevet specifik og konkret forpligtelse, der udtrykkeligt påhviler den pågældende person. Det er endvidere en betingelse, at frihedsberøvelse er et egnet middel til at sikre opfyldelsen.

Indgreb efter artikel 5, stk. 1, litra b, kan kun ske med henblik på at fremtvinge opfyldelse af forpligtelsen, og det må antages at være i strid med bestemmelsen at frihedsberøve ud over det tidspunkt, hvor forpligtelsen er efterlevet. Det må derfor antages, at frihedsberøvelsen skal ophøre, når den forpligtelse, der søges gennemtvunget, er efterlevet.

Det bemærkes herved, at frihedsberøvelse efter den foreslåede bestemmelse alene kan ske, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse. Frihedsberøvelsen foretages således for at gennemtvunge pligten efter udlændingelovens § 40, stk. 3, 1. pkt., til at meddele de nødvendige oplysninger i forbindelse med udsendelsen af landet. Formålet med frihedsberøvelsen er, at udlændingen skal medvirke til en afklaring af udsendelsesspørgsmålet. Det bemærkes endvidere, at frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig.

Den foreslåede adgang til frihedsberøvelse må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra b.

Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra f, er det endvidere i overensstemmelse med konventionen at frihedsberøve en person, »mod hvem der tages skridt til udvisning«, jf. f.eks. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i Chahal mod Storbritannien (dom af 15. november 1996).

Den foreslåede bestemmelse om frihedsberøvelse finder alene anvendelse over for udlændinge, der har pligt til at udrejse af landet. På det tidspunkt, hvor en udlænding bliver frihedsberøvet efter den foreslåede bestemmelse, vil det være ukendt for udlændingemyndighederne, om der er opstået grundlag for at udsende den pågældende af landet. Det kan således ikke udelukkes, at der på tidspunktet for pågribelse af udlændingen, efter at den pågældende gennem længere tid ikke har overholdt politiets bestemmelse om meddepligt efter den foreslåede bestemmelse i § 34, stk. 3, findes et aktuelt grundlag for udsendelse af landet.

Efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis i tilknytning til artikel 5, stk. 1, litra f, kan frihedsberøvelse i udvisningssager kun retfærdiggøres i det omfang, sagen faktisk verserer, ligesom sagen ikke må trække i langdrag.

Det bemærkes hertil, at frihedsberøvelsen skal ophøre, når udlændingen har bidraget med oplysninger til afklaring af, om udsendelse til hjemlandet eller et andet land er mulig.

Den foreslåede adgang til frihedsberøvelse må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1, litra f.

En indførelse af den foreslåede bestemmelse i udlændingeloven vil endvidere medføre, at afgørelser om frihedsberøvelse vil blive truffet i overensstemmelse med den ved lov foreskrevne fremgangsmåde, således som det er en betingelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 5, stk. 1.

Til nr. 15

Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. pkt., skal en udlænding meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig lovligt her i landet. Efter udlændingelovens § 40, stk. 1, 2. pkt., skal udlændingen efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejselegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven.

Manglende opfyldelse af oplysningspligten kan medføre, at ansøgningen ikke inddømmes, og kan endvidere straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i indtil 4 måneder, jf. udlændingelovens § 60, stk. 1.

Inden for strafferetsplejen er der ikke pligt til at fremkomme med oplysninger, der vil kunne udsætte én selv for straf (såkaldt selvinkriminering). Forbudet mod selvinkriminering følger af praksis vedrørende Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, stk. 1, om retten til en retfærdig rettergang.

Hvis der under behandlingen af en sag om en udlændings indrejse og ophold i Danmark fremkommer oplysninger om, at udlændingen har eller kan have begået strafbare handlinger, som kan strafforfølges her i landet eller i et andet land, kan det føre til, at udlændingemyndighederne videregiver disse oplysninger til anklagemyndigheden efter de foreslåede regler i kapitel 7 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Ansøgningssager fra udlændinge om indrejse og ophold i Danmark er ikke omfattet af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6, jf. bl.a. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse i *Maaouia mod Frankrig* (dom af 5. oktober 2000). Det forhold, at udlændingemyndighederne – under trussel om straf – kan pålægge en udlænding at meddele de oplysninger, som er nødvendige for at belyse udlændingens sag, ændrer ikke ved denne konstatering.

Det betyder, at en udlænding ikke kan påberåbe sig forbudet mod selvinkriminering, som følger af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols artikel 6,

stk. 1, i forhold til udlændingemyndighederne. En udlænding vil derfor have pligt til i medfør af udlændingelovens § 40, stk. 1, at fremkomme med de nødvendige oplysninger til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til loven kan gives, inddrages eller bortfalde, eller om udlændingen opholder sig lovligt her i landet. Dette gælder, selv om oplysningerne vedrører eventuelle strafbare forhold.

På baggrund af forbudet mod selvinkriminering kan der rejses spørgsmål om, i hvilket omfang oplysninger, der er fremkommet under trussel om straf, kan benyttes i forbindelse med en efterfølgende straffesag.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i en konkret sag (*Saunders mod Storbritannien*, dom af 17. december 1996) fastslået, at det udgjorde en krænkelse af forbudet mod selvinkriminering, at anklagemyndigheden i en straffesag mod en person anvendte forklaringer, som den tiltalte tidligere havde afgivet under trussel om straf. De pågældende forklaringer indgik som en væsentlig del af anklagemyndighedens sag mod den tiltalte.

I det omfang *Saunders*-dommens resultat kan overføres på sager, hvor en udlænding i forbindelse med en udlændingesag har afgivet forklaringer, f.eks. i forbindelse med en ansøgning om asyl, og der efterfølgende rejses tiltale mod udlændingen, vil forbudet mod selvinkriminering kunne sætte nogle grænser for, i hvilket omfang sådanne oplysninger kan benyttes under straffesagen. Oplysningerne kan indgå i forbindelse med politiets efterforskning og kan f.eks. give anledning til konkrete efterforskningsskridt. Oplysningerne kan endvidere anvendes som bevis under en eventuel straffesag, men vil i givet fald ikke kunne udgøre det eneste eller det afgørende bevis i forbindelse med en eventuel domfældelse for strafbare forhold, som oplysningerne vedrører.

Da de oplysninger, der videregives fra udlændingesager, bl.a. kan danne grundlag for en beslutning om tiltalerejsning, foreslås det, at en udlænding som part i en sag efter udlændingeloven fremover vejledes om, at de oplysninger, der afgives til sagen, kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter de foreslåede regler i kapitel 7 a, og om, at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark, jf. den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 1, 3. pkt.

Udlændingen vil således fortsat have pligt til at afgive oplysningerne til udlændingemyndighederne.

Bestemmelsen skal gælde i alle sager efter udlændingeloven. Det påhviler således den udlændingemyndighed, hvortil en ansøgning om opholdstilladel-

se eller visum indgives, at gøre udlændingen bekendt med, at oplysningerne i ansøgningssagen vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Da alle sagsakter vil kunne videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter de foreslåede regler i kapitel 7 a, skal udlændingen gøres bekendt hermed ved sagens begyndelse. I sager om inddragelse og udvisning skal udlændingemyndighederne ligeledes gøre udlændingen bekendt hermed ved sagens begyndelse i det omfang, udlændingen skal afgive oplysninger til brug for denne sagsbehandling.

Til nr. 16

Efter udlændingelovens § 40 a, stk. 1, kan der optages fingeraftryk af asylansøgere. Der kan endvidere optages fingeraftryk af andre udlændinge, som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, såfremt der er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om asyl. Efter udlændingelovens § 40 a, stk. 2, kan der endvidere optages fingeraftryk af en udlænding bl.a. med henblik på identifikation af den pågældende. Fingeraftrykkene registreres i Det Centrale Fingeraftryksregister over Asylansøgere og Uidentificerede Udlændinge m.v. (B-filen), som føres af Rigspolitichefen, jf. udlændingelovens 40 a, stk. 3.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 7, kan der søges og videregives oplysninger fra B-filen til brug for efterforskningen af et strafbart forhold, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen. Afgørelsen om søgning og videregivelse af oplysninger træffes af retten ved kendelse, jf. udlændingelovens § 40 a, stk. 9.

Politiet kan på samme betingelser efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 8, søge og videregive oplysninger fra B-filen til brug for en international efterlysning.

Det foreslås, at de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 7-9, ophæves.

I stedet foreslås det i § 40 a, stk. 7, at fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk kan sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i B-filen.

Forslaget giver hjemmel til, at fingeraftryk i Det Centrale Fingeraftryksregister over Kriminelle (A-filen) og fingeraftryk, der er sikret på et gerningssted som bevis i en straffesag, kan sammenholdes med fingeraftryk i B-filen. Det er en betingelse, at sammenholdelsen sker til brug for politiets efterforskning af et strafbart forhold. Det er derimod ikke som hidtil af betydning, om efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og om søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen. Der stilles endvidere ikke krav om retskendelse.

Det foreslås endvidere i § 40 a, stk. 8, 1. pkt., at fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, manuelt eller elektronisk kan sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i B-filen. Det foreslås endelig i § 40 a, stk. 8, 2. pkt., at oplysninger fra B-filen, der fremkommer i forbindelse med søgningen, til brug for besvarelse af en international efterlysning kan videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, som har udsendt efterlysningen.

Forslaget giver hjemmel til, at et fingeraftryk, som modtages i forbindelse med en international efterlysning, kan sammenholdes med fingeraftryk i B-filen. Der stilles ikke – som hidtil – krav om, at efterlysningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og om at søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen af lovovertrædelsen. Der stilles endvidere ikke krav om retskendelse.

Adgangen til at sammenholde fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, med fingeraftryk i B-filen, gælder såvel ved internationale efterlysninger, der udsendes inden for rammerne af det internationale politisamarbejde, herunder Interpol- og Schengen-samarbejderne, som ved internationale efterlysninger, der udsendes af andre landes nationale politimyndigheder.

Er en efterlysning udsendt fra en udlændings hjemland eller tidligere opholdsland, vil der, hvis der er tale om en udlænding, der har indgivet ansøgning om asyl, ikke blive videregivet oplysninger om, at den pågældendes fingeraftryk er registreret i B-filen, medmindre der er truffet endelig afgørelse om afslag på den pågældendes ansøgning om asyl, og asylsagen ikke er genoptaget. Efter endeligt afslag på asyl vil oplysning om ansøgningen om og afslaget på asyl ikke blive videregivet til hjemlandets eller det tidligere opholdslands myndigheder.

Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 1, beskytter bl.a. retten til privatlivet. Ef-

ter artikel 8, stk. 2, må ingen offentlig myndighed gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til bl.a. den nationale sikkerhed, den offentlige tryghed, for at forebygge uro eller forbrydelse eller for at beskytte sundheden.

De foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 7 og 8, om søgning og videregivelse af oplysninger fra B-filen må anses for at udgøre et indgreb i retten til privatlivet, jf. artikel 8, stk. 1. Om et indgreb er konventionsmedholdeligt efter artikel 8, stk. 2, beror navnlig på, om indgrebet kan anses for at være nødvendigt og stå i et rimeligt forhold til dets angivne formål (proportionalitetskravet).

De foreslåede bestemmelser har til formål at bidrage til bekæmpelsen af kriminalitet og i den forbindelse at sikre politiet en fuldstændig ubesværet adgang til at søge og videregive oplysninger fra B-filen til brug for efterforskning af strafbare forhold og til brug for internationale efterlysninger.

De foreslåede bestemmelser er derfor nødvendige af hensyn til den offentlige tryghed, ligesom de er nødvendige for at forebygge uro eller forbrydelse.

Der er endvidere tale om et indgreb af begrænset rækkevidde. Indgrebet består således alene i at søge i B-filen samt at videregive oplysninger herfra, hvilket ikke kan anses for at være uforholdsmæssigt, når formålet med indgrebet – at bidrage til bekæmpelsen af kriminalitet – tages i betragtning.

Indførelsen af de foreslåede bestemmelser i udlændingeloven vil endvidere medføre, at søgning og videregivelse af oplysninger fra B-filen til brug for efterforskning af strafbare forhold og til brug for internationale efterlysninger vil ske i overensstemmelse med lov, således som det er en betingelse efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, stk. 2.

De foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 7 og 8, må på den baggrund antages at være i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8.

Det forudsættes, at Rigspolitechefen ændrer anmeldelsen til Datatilsynet af Det Centrale Fingeraftryksregister over Kriminelle (A-filen) og af Det Centrale Fingeraftryksregister over Asylansøgere og Uidentificerede Udlændinge m.v. (B-filen) i det omfang, de foreslåede ændringer nødvendiggør dette.

Til nr. 17

Efter udlændingelovens § 40 b, stk. 1 og 2, kan der optages personfotoграфи af asylansøgere. Der kan endvidere optages personfotoграфи af andre udlændinge

bl.a. med henblik på identifikation af den pågældende. Personfotoграфияerne kan registreres i et særligt edb-register, som føres af Rigspolitechefen, jf. udlændingelovens 40 b, stk. 3.

Det bemærkes, at det i udlændingelovens § 40 b, stk. 3, nævnte edb-register endnu ikke er oprettet.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 b, stk. 7, kan der i forbindelse med efterforskningen af et strafbart forhold eller til brug for en international efterlysning søges og videregives oplysninger fra registret til politiet, hvis efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i mindst 1 år og 6 måneder, og søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen. Afgørelsen om søgning og videregivelse af oplysninger træffes af retten ved kendelse, jf. udlændingelovens § 40 b, stk. 7, jf. § 40 a, stk. 9.

Det foreslås, at de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 40 b, stk. 7-8, ophæves.

I stedet foreslås det i § 40 b, stk. 7, at personfotoграфи, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk kan sammenholdes med personfotoграфияer, der er registreret i det i udlændingelovens § 40 b, stk. 3, nævnte edb-register.

Det foreslås endvidere i § 40 b, stk. 8, 1. pkt., at personfotoграфи, der modtages som led i en international efterlysning, manuelt eller elektronisk kan sammenholdes med personfotoграфи, der er registreret i det i udlændingelovens § 40 b, stk. 3, nævnte edb-register. Det foreslås endelig i § 40 b, stk. 8, 2. pkt., at oplysninger fra registret, der fremkommer i forbindelse med søgningen, til brug for besvarelse af en international efterlysning kan videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, som har udsendt efterlysningen.

Der henvises i øvrigt – herunder for så vidt angår de foreslåede bestemmelsers forhold til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention – til bemærkningerne til lovforslaget § 1, nr. 16.

Til nr. 18

I dag udveksles oplysninger mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden på grundlag af reglerne i forvaltningsloven og lov om behandling af personoplysninger.

Efter forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 1, kan videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold fra én forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed ske, hvis vedkommende har meddelt samtykke. Videregivelse kan endvide-

re navnlig ske – uden samtykke – til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningerne angår, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3 (den såkaldte værdspringsregel). Bestemmelsen forudsætter, at der foretages en konkret vurdering af hver enkelt oplysning for sig.

Næsten tilsvarende regler følger af persondatalovens §§ 7 og 8.

Det foreslåede *kapitel 7 a* fraviger disse bestemmelser ved, at der foreslås indført adgang til uden udlændingens samtykke og uden, at der foretages en konkret vurdering af hver enkelt oplysning for sig, at videregive personfølsomme oplysninger fra en forvaltningsmyndighed til en anden forvaltningsmyndighed.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 a, stk. 1, giver hjemmel til, at udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger fra en sag efter udlændingeloven til efterretningstjenesterne i det omfang, videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Forsvarets Efterretningstjenestes opgave er at indsamle, bearbejde og formidle informationer om forhold i udlandet af betydning for Danmarks sikkerhed, herunder for danske enheder m.v. i udlandet.

Politiets Efterretningstjeneste er en afdeling under Rigspolitichefen. Politiets Efterretningstjenestes hovedopgave er kontraterrorisme, kontraspionage og kontraekstremisme. Hertil kommer bl.a. opgaver med bekæmpelse af spredning af masseødelæggelsesvåben samt andre præventive sikkerhedsopgaver.

Den foreslåede bestemmelse giver mulighed for, at Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste kan få et generelt indblik i en eller flere grupper af sager, f.eks. samtlige sager vedrørende bestemte nationaliteter eller grupper af sager inden for disse nationaliteter, med henblik på at kunne varetage deres opgaver vedrørende statens sikkerhed og med at forebygge og modvirke navnlig de i straffelovens kapitel 12 og 13 omhandlede forbrydelser, herunder terrorisme og spionage. Udlændingemyndighederne kan efter den foreslåede bestemmelse uden udlændingens samtykke og uden at foretage en konkret vurdering i den enkelte sag videregive samtlige sagsakter fra udlændingesager til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste.

Efter den foreslåede bestemmelse kan udlændingemyndighederne videregive sagsakter fra alle sager efter udlændingeloven, herunder bl.a. sager vedrørende ansøgning om asyl eller om opholdstilladelse i medfør

af reglerne om familiesammenføring, sager vedrørende ansøgning om visum til Danmark, sager om inddragelse af opholdstilladelser og sager om udvisning.

Det bemærkes, at Rigspolitichefens afdeling E, der varetager den indledende asylsagsbehandling, jf. udlændingelovens § 48 e, stk. 2, som en afdeling under Rigspolitichefen uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger fra udlændingesager til Politiets Efterretningstjeneste, som ligeledes er en afdeling under Rigspolitichefen.

Det forudsættes, at der etableres et samarbejdsforum med deltagelse af Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet, statsamterne, Rigspolitichefens afdeling E, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste. Dette samarbejdsforum skal fastlægge nærmere, interne retningslinjer for udlændingemyndighedernes videregivelse af oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste. Retningslinjerne vil af hensyn til den praktiske anvendelse blive udformet på en sådan måde, at udlændingemyndighederne på baggrund af objektive konstaterbare kriterier som f.eks. alder, nationalitet og tilhørsforhold til bestemte organisationer umiddelbart kan videregive oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste. Det nævnte samarbejdsforum skal med kort varsel kunne tage højde for bl.a. de aktuelle efterretningsmæssige behov.

Særligt om asylsager bemærkes, at en videregivelse af oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste sker under forudsætning af, at Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste omgås oplysningerne således, at der ikke opstår en risiko for eksponering af den enkelte asylansøger i forhold til hjemlandets myndigheder.

Udlændingemyndighederne skal af egen drift videregive oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste f.eks. på baggrund af de pågældende udlændinges alder, nationalitet og tilhørsforhold til bestemte organisationer, jf. de ovennævnte retningslinjer.

Udlændingemyndighederne skal endvidere i de sager, hvor de foreliggende oplysninger tyder på, at sagen i øvrigt kan have en efterretnings- eller sikkerhedsmæssig interesse, videregive oplysninger til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis en asylansøger selv angiver at tilhøre en terrororganisation, eller hvis en asylansøger angiver at have været en meget højtstående militærperson eller lignende.

Udlændingemyndighederne skal endvidere videregive oplysninger fra udlændingesager til Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste på baggrund af konkrete anmodninger herom.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 a, stk. 2, giver udtrykkelig hjemmel til, at efterretningstjenesterne uden udlændingens samtykke kan videregive oplysninger om en udlænding til udlændingemyndighederne i det omfang, videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter udlændingeloven.

Bestemmelsen indebærer, at udlændingemyndighederne kan indhente oplysninger fra Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste til brug for behandlingen af udlændingesager.

Der er ikke hermed tale om en pligt for Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste til at videregive de pågældende oplysninger, idet disse myndigheder kan være i besiddelse af oplysninger, som på den ene side nok kan have betydning for behandlingen af en udlændingesag, men som af hensyn til f.eks. statens sikkerhed eller hensynet til fremmede magter helt bør hemmeligholdes. Der sker herved en fravigelse af forvaltningslovens § 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang forvaltningsmyndigheden er berettiget til at videregive en oplysning, skal videregive oplysningen på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 a, stk. 3, giver hjemmel til, at efterretningstjenesterne uden udlændingens samtykke indbyrdes kan udveksle oplysninger som nævnt i de foreslåede bestemmelser i § 45 a, stk. 1 og 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 1, 1. pkt., vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren – til brug for behandlingen af en sag efter udlændingeloven – om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed.

Politiets Efterretningstjeneste kan af egen drift, hvis den får kendskab til en udlænding, som må anses for en fare for statens sikkerhed, tage initiativ til, at justitsministeren til brug for ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations vurdering indstiller, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed.

Herudover skal udlændingemyndighederne, hvis der er konkret anledning hertil, anmode Politiets Efterretningstjeneste om at vurdere, om der er grundlag for at tage initiativ til, at justitsministeren til brug for

ministeren for flygtninge, indvandrere og integrations vurdering indstiller, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Vurderingen af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, skal efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 1, 2. pkt., lægges til grund ved udlændingemyndighedernes afgørelse af sagen. Vurderingen får derfor den betydning for udlændingemyndighedernes afgørelse, at udlændingemyndighederne ikke skal foretage en selvstændig vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

En vurdering af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, vil indebære, at udlændingen ikke kan meddeles opholdstilladelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 1. En sådan vurdering vil endvidere indebære, at en udlænding som udgangspunkt ikke meddeles visum, at en udlændings opholdstilladelse som udgangspunkt inddrages, jf. lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, og at en udlænding som udgangspunkt udvises af landet, jf. lovforslagets § 1, nr. 6 og 8.

Det bemærkes, at en afgørelse om, at en udlænding ikke kan meddeles opholdstilladelse, at en udlændings opholdstilladelse inddrages, eller at en udlænding udvises af landet, ikke nødvendigvis indebærer, at den pågældende kan udsendes tvangsmæssigt af landet, jf. refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 9.

Hvis det må antages, at det forhold, at en udlænding meddeles afslag på en ansøgning om visum eller opholdstilladelse, vil kunne skade efterretningstjenesterne virksomhed – herunder efterforskningen af konkrete sager eller hensynet til beskyttelsen af kilder – fordi den pågældende udlænding herved gøres bekendt med, at den pågældende anses for en fare for statens sikkerhed, har justitsministeren ikke pligt til over for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration at indstille, at den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed. Den pågældende udlænding vil herefter kunne meddeles visum eller opholdstilladelse, hvis de almindelige betingelser herfor er opfyldt. Tilsvarende gælder, hvis det må antages, at det forhold, at en udlændings opholdstilladelse inddrages, eller at en udlænding udvises af landet, vil kunne skade efterretningstjenesterne virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 2, 1. pkt., indebærer, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren kan bestemme, at de oplysninger, der har ført til en vurdering efter den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 1, af, at en udlænding må anses for en

fare for statens sikkerhed, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til udlændingen.

I de tilfælde, hvor ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren træffer en sådan bestemmelse, skal begrundelsen for afgørelsen efter udlændingeloven udformes således, at oplysningerne ikke videregives, ligesom der ikke skal foretages partshøring over sådanne oplysninger af den pågældende udlænding. Advokater, der repræsenterer udlændinge omfattet af udlændingemyndighedernes afgørelse, vil heller ikke få adgang til de pågældende oplysninger.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 b, stk. 2, 2. pkt., indebærer, at ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren i forbindelse med en vurdering af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, kan bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen, af sikkerhedsmæssige grunde ikke må komme til udlændingemyndighedernes kendskab. I disse tilfælde vil den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen, således alene modtage vurderingen i form af en konstatering af, at den pågældende udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed.

Det forudsættes, at justitsministeren i forbindelse med indstillingen over for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration om, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, i alle tilfælde videregiver de oplysninger, der ligger til grund for indstillingen, til ministeren for flygtninge, indvandre og integration.

Det forudsættes endvidere, at justitsministeren i forbindelse med indstillingen over for ministeren for flygtninge, indvandrere og integration om, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, indstiller, om de oplysninger, der ligger til grund for indstillingen, bør indgå i udlændingemyndighedernes sagsbehandling på sædvanlig vis, eller om der skal ske hel eller delvis hemmeligholdelse efter de foreslåede bestemmelser i § 45 b, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Ved justitsministerens indstilling om, hvorvidt de nævnte oplysninger bør indgå i udlændingemyndighedernes sagsbehandling på sædvanlig vis, skal der tages hensyn til, om oplysningerne er offentligt tilgængelige.

De foreslåede bestemmelser i § 45 b, stk. 2, har til formål at sikre den nødvendige hemmeligholdelse af oplysninger om bl.a. statens sikkerhed og forholdet til fremmede magter. Ved sikkerhedsmæssige grunde forstås de offentlige interesser, der er nævnt i forvaltningslovens § 15, stk. 1, nr. 1 og 2, og som kan føre til, at retten til aktindsigt begrænses, nemlig statens

sikkerhed, rigets forsvar samt rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner.

Ved de foreslåede bestemmelser fraviges reglerne i forvaltningslovens kapitel 4 om retten til aktindsigt, kapitel 5 om partshøring og kapitel 6 om begrundelse af afgørelser, der ikke fuldt ud giver den pågældende part medhold. Endvidere fraviges underrettningsbestemmelsen i persondatalovens § 29, stk. 1, og bestemmelsen om indsigtsret efter persondatalovens § 31.

Der er ikke adgang til at indbringe vurderingen af, at en udlænding må anses for en fare for statens sikkerhed, for en anden forvaltningsmyndighed.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 45 c kan udlændingemyndighederne videregive oplysninger fra udlændingesager til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.

Den foreslåede bestemmelse i § 45 c skal sikre, at udlændingemyndighederne i mindst samme omfang som i dag kan videregive oplysninger fra udlændingesager til anklagemyndigheden med henblik på en eventuel strafforfølgning af forbrydelser, som den pågældende måtte have begået her i landet eller i udlandet.

Kommer der under behandlingen af en udlændingesag, f.eks. en asylsag, oplysninger frem om, at den pågældende udlænding har begået forbrydelser her i landet, skal oplysningerne videregives til anklagemyndigheden.

Kommer der under behandlingen af en udlændingesag, f.eks. en asylsag, oplysninger frem om, at den pågældende udlænding har begået forbrydelser i udlandet, må der tages stilling til, om disse oplysninger bør videregives til anklagemyndigheden (i det følgende betegnet som en anmeldelse) og i givet fald, på hvilket tidspunkt en sådan anmeldelse bør indgives.

For så vidt angår spørgsmålet om, på hvilket tidspunkt i udlændingesagen anmeldelsen skal indgives, bør det efter Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations opfattelse være udgangspunktet, at anmeldelsen afventer afgørelsen af udlændingesagen. I visse tilfælde, f.eks. hvor der er tale om en forbrydelse, der kan være omfattet af en konventionsbestemt jurisdiktionspligt, vil det dog være hensigtsmæssigt, at udlændingemyndighederne tager kontakt til anklagemyndigheden på et tidligere tidspunkt bl.a. med henblik på at få afklaret, om de pågældende forbrydelser kan eller skal retsforfølges her i landet.

I asylsager vil der normalt først kunne rettes henvendelse til anklagemyndigheden, når asylsagsbehandlingen er endeligt afsluttet. Der vil dog kunne rettes henvendelse på et tidligere tidspunkt, hvis der foreligger særlige grunde hertil, herunder navnlig hvis der er grund til at frygte, at den pågældende på ny vil begå alvorlig kriminalitet, eller hvis særdeles væsentlige hensyn til retshåndhævelsen taler for at sikre, at strafforfølgning gennemføres her i landet. Det vil i den forbindelse blive overvejet, om der er grundlag for at varetægtsfængsle den pågældende.

For så vidt angår spørgsmålet om, i hvilke sager der bør indgives anmeldelse af en forbrydelse begået i udlandet, må dette bl.a. bero på udlændingesagens udfald.

Afgøres udlændingesagen med, at den pågældende undtagelsesvis får opholdstilladelse i Danmark, selv om der er mistanke om, at den pågældende i udlandet har begået strafbart forhold, bør der i almindelighed indgives anmeldelse, hvis der er tale om grovere forbrydelser. I modsat fald vil det i disse tilfælde, hvor den pågældende skal forblive i Danmark, og hvor hjemlandet eller gerningsstedslandet derfor ikke umiddelbart vil kunne foretage strafforfølgning, kunne betyde, at forbrydelserne forbliver ustraffede.

Situationen er en anden, hvis udlændingesagen resulterer i, at udlændingen får afslag på opholdstilladelse, og udlændingen derfor skal forlade landet. I disse tilfælde bør udgangspunktet være, at udlændingen udrejses eller udsendes af landet, uden at der sker anmeldelse til anklagemyndigheden. Den pågældende udlænding vil herefter i givet fald kunne blive strafforfulgt i sit hjemland og/eller det land, hvori forbrydelsen er begået. Det må af mange grunde, herunder bevismæssige grunde, foretrækkes, at strafforfølgning sker på det sted, hvor forholdene er begået, og hvor den formodede gerningsmand eventuelt tillige er statsborger, fremfor at Danmark i en sådan situation, hvor den pågældende ikke skal forblive her, tiltager sig straffemyndighed i forhold til en forbrydelse helt uden tilknytning til Danmark.

Dette udgangspunkt om ikke-anmeldelse må dog fraviges, hvis der er tale om forbrydelser, hvor Danmark er konventionsmæssigt forpligtet til at foretage retsforfølgning. Foreligger der mistanke om sådanne forbrydelser, herunder f.eks. krigsforbrydelser efter Genève-konventionerne, skal der indgives anmeldelse til anklagemyndigheden. Dette gælder, uanset om det er praktisk muligt at effektuere en udsendelse af den pågældende udlænding, eller om tvangsmæssig udsendelse til hjemlandet ikke kan ske på grund af refoulementsforbudet i udlændingelovens § 31.

Anmeldelse bør også indgives, hvis væsentlige hensyn i øvrigt taler for at sikre, at strafforfølgning sker her i landet. Sådanne hensyn kan f.eks. foreligge, hvis forbrydelsen har rettet sig mod danske statsborgere i udlandet, eller hvis udsendelse af den pågældende udlænding ikke er praktisk mulig, og der er tale om alvorlige forbrydelser, som ikke vil blive strafforfulgt, hvis Danmark ikke tager opgaven på sig.

Det her anførte forudsætter, at der er hjemmel til at inddrage sådanne forhold under dansk straffemyndighed. Det skal endvidere fremhæves, at ud over dansk straffemyndighed vil en gennemførelse af en straffesag forudsætte, at der kan tilvejebringes det fornødne bevismæssige grundlag for en domfældelse.

Da der er tale om udlandshandlinger begået af udlændinge, vil andre lande kunne have interesse i at strafforfølge de pågældende forhold, herunder navnlig gerningsstedslandet. Det skal derfor fremhæves, at det forhold, at der indgives anmeldelse til anklagemyndigheden, ikke er ensbetydende med, at strafforfølgningen også rent faktisk gennemføres her i landet. I forbindelse med behandlingen af en sådan anmeldelse vil anklagemyndigheden således kunne vurdere, at sagen med fordel kan gennemføres i et andet land. Hvis dette er tilfældet, er den her skitserede anmeldelsesordning ikke til hinder for, at den pågældende udlænding f.eks. udleveres til strafforfølgning i gerningsstedslandet, såfremt den pågældende ikke derved risikerer dødsstraf, tortur eller anden forfølgelse. Det samme gælder, hvis der kan ske udlevering til en international straffedomstol, der måtte være etableret til pådømmelse af forbrydelser af den pågældende art.

Det er hensigten, at der i forbindelse med indsættelsen af den foreslåede bestemmelse i § 45 c vil blive udarbejdet retningslinjer for udlændingemyndighedernes indgivelse af anmeldelse til anklagemyndigheden. Disse retningslinjer vil blive udformet i overensstemmelse med det her anførte.

Uanset om der efter retningslinjerne indgives anmeldelse af udlændinge, der har fået afslag på opholdstilladelse, og uanset, om anklagemyndigheden herefter beslutter at indlede efterforskning, skal der fastsættes en udrejsesfrist i forbindelse med afslaget. Dermed sikres det, at den pågældende har pligt til at forlade landet, ligesom der sendes det signal, at den pågældende ikke har lovligt (processuelt) ophold her i landet. I nogle sager vil retsplejelovens regler om varetægtsfængsling kunne sikre fastholdelsen af den pågældende, mens efterforskningen pågår.

I øvrigt henvises for så vidt angår udlændinge, der ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31, til de foreslåede bestemmelse om meldepligt og

frihedsberøvelse i §§ 34, stk. 3, og 36, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 13 og 14.

Til nr. 19

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 16 og 17.

Til nr. 20

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 eller udvisning efter udlændingelovens § 25 b og i givet fald udsendelse, når en udlænding påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (asyl).

Efter udlændingelovens § 48 a, stk. 2, behandles en ansøgning om asyl ikke, før der er truffet afgørelse om afvisning, overførsel, tilbageførsel eller udvisning efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1, og udlændingen i givet fald er udrejst af landet. Udlændingen må dog ikke udsendes til et land, hvor der er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i artikel 1 A i flygtningekonventionen, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land (sikre tredjelande).

Ved vedtagelsen af lov nr. 686 af 17. oktober 1986, hvorved adgangen til afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande blev indført i udlændingeloven, blev det – på baggrund af besvarelsen af spørgsmål nr. 2 stillet af Folketingets Retsudvalg til justitsministeren i forbindelse med behandlingen af lovforslaget til den senere lov nr. 686 (lovforslag nr. L 4 af 7. oktober 1986) – forudsat, at afvisning af asylansøgere kun kan finde sted, hvis den pågældende har indrejseforbud og ikke har visum eller i øvrigt mangler pas og nødvendigt visum, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1 og 2.

Ved den foreslåede ændring af § 48 a, stk. 1, præciseres adgangen til afvisning af asylansøgere til sikre tredjelande, idet det udtrykkeligt angives i lovteksten, at afvisning af asylansøgere kan ske efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udlændingelovens § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7.

Det vil herefter fortsat være muligt at afvise en asylansøger, der har indrejseforbud og ikke har visum eller i øvrigt mangler pas og nødvendigt visum, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 1 og 2.

Med den foreslåede ændring præciseres det endvidere, at en asylansøger, der ikke er statsborger i et EU- eller Schengenland, kan afvises, hvis den pågældende er indberettet som uønsket til Schengeninformations-

systemet (SIS), jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 6.

Denne præcisering følger af Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde den 25. marts 2001. Schengenkonventionen forudsætter således, at en udlænding, der er indberettet som uønsket til SIS, som udgangspunkt skal afvises ved indrejsen til et Schengenland.

Hertil kommer, at en indberetning af en udlænding som uønsket til SIS efter Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations opfattelse må sidestilles med et nationalt indrejseforbud, idet SIS-indberetningen i princippet indebærer et indrejseforbud for alle Schengenlandene.

Det forslås ligeledes, at en asylansøger skal kunne afvises, hvis hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at asylansøgeren ikke bør have ophold her i landet, jf. udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 7.

Med den foreslåede ændring af § 48 a, stk. 1, præciseres det endvidere, at afvisning af asylansøgere kan ske ved indrejsen fra såvel Schengenlande som ikke Schengenlande og såvel ved som efter indrejsen, jf. henvisningen til udlændingelovens § 28, stk. 1, 2, 3 og 5.

Afvisning til Schengenlande efter udlændingelovens § 48 a, jf. § 28, stk. 3, kan dog kun ske, hvis det pågældende Schengenland ikke er tilsluttet EF-asylkonventionen (Dublinkonventionen). Har landet tiltrådt Dublinkonventionen – hvilket alle EU-lande har – finder reglerne om afvisning, overførsel og tilbageførsel i udlændingelovens kapitel 5 a anvendelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at Norge og Island, der deltager i det praktiske Schengensamarbejde, ikke er tilsluttet Dublinkonventionen. Da Norge og Island betragtes som sikre tredjelande, jf. nedenfor, er det således muligt efter forslaget at afvise asylansøgere til Norge og Island efter udlændingelovens § 48 a, jf. § 28, stk. 3, jf. § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 og 7.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, kan en asylansøger udvises af landet forud for asylsagens behandling, hvis asylansøgeren opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, jf. udlændingelovens § 25 b.

Den foreslåede ændring af § 48 a, stk. 1, indebærer, at asylansøgere også kan udvises efter udlændingelovens § 25 forud for asylsagens behandling.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25, kan en udlænding udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed. Med lovforslagets § 1, nr. 6, foreslås udlændingelovens § 25 æn-

F. t. l. vedr. udlændingeloven m.v.

dret således, at en udlænding kan udvises, hvis udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Det vil fortsat kun være muligt at udsende afviste eller udviste asylansøgere til såkaldt sikre tredjelande, dvs. lande, hvor der ikke er risiko for forfølgelse af de grunde, der er nævnt i flygtningekonventionen, eller hvor der ikke er beskyttelse mod videresendelse til et sådant land, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 2, 2. pkt.

For tiden anerkender Danmark følgende lande uden for EU som sikre tredjelande: Norge, Island, Schweiz, Polen, USA samt Canada. Endvidere anerkendes Ungarn for så vidt angår europæiske asylansøgere, herunder asylansøgere fra det tidligere Sovjetunionen og Tyrkiet.

Til nr. 21-23

Den foreslåede bestemmelse i § 49 b forpligter Udlændingestyrelsen til hvert halve år, eller når der i øvrigt er konkret anledning hertil, at undersøge, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 11.

Udlændingestyrelsen forpligtes således til mindst en gang hvert halve år at vurdere, om der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, såvel i sager; hvor en udlænding har søgt asyl ved sin ankomst her til landet, jf. udlændingelovens § 32 a, som i sager, hvor en udlænding er udvist ved dom og ikke meddeles opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, jf. udlændingelovens § 49 a. Der henvises herved til lovforslagets § 1, nr. 11.

Den første halvårige periode regnes fra tidspunktet for Flygtningenævnets afgørelse om, at udlændingen ikke kan udsendes af landet, jf. udlændingelovens § 31.

Finder Udlændingestyrelsen, at der er grundlag for at ændre en afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på asyl, ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, træffer Udlændingestyrelsen afgørelse herom efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1.

Forud for Udlændingestyrelsens afgørelse gør Udlændingestyrelsen udlændingen bekendt med de oplysninger, der efter Udlændingestyrelsens vurdering indebærer, at der skal træffes afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b, og giver udlændingen lejlighed til at udtale sig herom, jf. forvaltningslovens § 19.

Udlændingestyrelsens afgørelse kan efter den foreslåede ændring af § 53 a, stk. 1, nr. 4, påklages til

Flygtningenævnet. Efter den foreslåede ændring i § 53 a, stk. 2, 1. pkt., sker påklagen til Flygtningenævnet automatisk og har opsættende virkning.

Til nr. 24

De foreslåede bestemmelser i § 58 g, nr. 1-3, svarer indholdsmæssigt til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 g, hvorefter Rigspolitichefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet (SIS), hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af udlændingelovens §§ 22, 23, 24, nr. 1, eller 25. Tilsvarende gælder, hvis udlændingen er udvist af landet i medfør af udlændingelovens § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

Det foreslås i § 58 g, nr. 4, at Rigspolitichefen tillige skal indberette en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til SIS, hvis udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2. Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1.

Det foreslås endvidere i § 58 g, nr. 5, at der også skal ske indberetning til SIS, hvis en udlændings opholdstilladelse inddrages i medfør af de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3. Der henvises nærmere til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 2.

Efter Schengenkonventionens artikel 96 optages oplysninger om uønskede udlændinge i SIS på grundlag af nationale indberetninger, som er en følge af afgørelser truffet af de kompetente administrative eller retlige myndigheder under overholdelse af de nationale retsplejeregler. Disse afgørelser kan bl.a. bygge på, at udlændingens tilstedeværelse i landet formodes at udgøre en trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed eller for den nationale sikkerhed. Det gælder i særdeleshed, når udlændingen er idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst 1 år på grund af en strafbar handling, jf. artikel 96, stk. 2, litra a, eller når der er begrundet mistanke om, at en udlænding har begået alvorlige strafbare handlinger, herunder handlinger som nævnt i Schengenkonventionens artikel 71 (narkotikakriminalitet), eller når der foreligger konkrete indicier, der lader formode, at den pågældende har til

hensigt at begå sådanne handlinger på et Schengenlands område, jf. artikel 96, stk. 2, litra b.

Det er Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integrations vurdering, at Schengenkonventionens artikel 96 giver mulighed for, at udlændinge, der nægtes opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller hvis opholdstilladelse inddrages efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3, kan indberettes som uønskede til SIS, idet de pågældende må antages at være omfattet af artikel 96, stk. 2, litra a og b.

Det bemærkes herved, at de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, nr. 1 og 2, indebærer, at en udlænding skal nægtes opholdstilladelse, hvis den pågældende må anses for en fare for statens sikkerhed eller for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 1, nr. 3, skal en udlænding endvidere nægtes opholdstilladelse, hvis den pågældende i forbindelse med behandlingen af en ansøgning om asyl anses for at være omfattet af udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F. Udelukkelsesgrundene i flygtningekonventionens artikel 1 F vedrører personer, der har begået forbrydelser mod freden, krigsforbrydelser, alvorlige ikke-politiske forbrydelser m.v.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, kan en udlænding endvidere nægtes opholdstilladelse, hvis udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning ved dom, såfremt pådømmelsen var sket her i landet, eller hvis der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning ved dom.

Efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr. 2 og 3, kan en udlændings opholdstilladelse inddrages, når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1, eller § 10, stk. 2, nr. 1 eller 2, ville kunne udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.

Der kan alene ske indberetning af udlændinge, der ikke er statsborgere i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber.

Rigspolitichefens indberetning af en udlænding som uønsket til SIS efter den foreslåede bestemmelse i § 58 g, nr. 4, vil ske som en automatisk konsekvens af, at udlændingemyndighederne har truffet endelig afgørelse om, at den pågældende udlænding meddeles afslag på opholdstilladelse efter de foreslåede bestemmelser i § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller om, at den pågældende udlændings opholdstilladelse inddrages efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, nr.

2 eller 3. Det forudsættes i den forbindelse, at udlændingemyndighederne uden udlændingens samtykke underretter Rigspolitichefen om sådanne afgørelser, jf. forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4.

Rigspolitichefen har oplyst, at man i dag ikke foretager indberetning af udviste udlændinge som uønskede til SIS, jf. den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 g, førend den pågældende udlænding udrejser eller udsendes af landet. Rigspolitichefen har i den forbindelse oplyst, at de udlændinge, der skal indberettes som uønskede til SIS efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 g, normalt er strafafsonere eller varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 frem til tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Det foreslås, at Rigspolitichefen fremover indberetter udviste udlændinge som uønskede til SIS, jf. de foreslåede bestemmelser i § 58 g, nr. 1-3, på tidspunktet for de pågældendes løsladelse. I de fleste tilfælde vil det ikke indebære nogen ændring i forhold til den gældende praksis, da de pågældende som ovenfor anført normalt er strafafsonere eller varetægtsfængslet efter udlændingelovens § 35 frem til tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

I de situationer, hvor udlændingen løslades på et tidligere tidspunkt, vil der imidlertid være risiko for, at den pågældende forsvinder – enten ved at unddrage sig myndighedskontakt her i landet eller ved at udrejse uden politiets vidende. Det forhold, at den pågældende i en sådan situation er indberettet som uønsket til SIS allerede på tidspunktet for løsladelsen, vil betyde, at andre Schengenlande kan være opmærksomme på den pågældende, hvis den pågældende indrejser og opholder sig i et andet Schengenland.

Det foreslås på samme baggrund, at Rigspolitichefen indberetter udlændinge efter de foreslåede bestemmelser i § 58 g, nr. 4 og 5, umiddelbart efter, at Rigspolitichefen har modtaget underretning fra udlændingemyndighederne om, at der er truffet endelig afgørelse om, at den pågældende meddeles afslag på opholdstilladelse, eller om, at den pågældendes opholdstilladelse inddrages.

Til nr. 25

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 15.

Til § 2

Det foreslås i § 2, *stk. 1*, at lovforslaget træder i kraft dagen efter bekendtgørelse i Lovtidende.

Det foreslås endvidere i § 2, *stk. 2*, at de foreslåede ændringer i bestemmelserne vedrørende adgangen til

udvisning i udlændingelovens § 10, stk. 3 og 4, § 22, nr. 4 og 6, § 25 og § 25 a, stk. 1, 1. pkt., samt den dertil knyttede ændring i udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 1 og 4-8, alene finder anvendelse, såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået efter lovens ikrafttræden. Såfremt det forhold, der begrunder udvisningen, er begået før lovens ikrafttræden, finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Det foreslås endelig, at de i øvrigt foreslåede ændringer i udlændingelovens bestemmelser finder anvendelse fra tidspunktet for lovens ikrafttræden, uanset om den pågældende udlænding, som måtte omfattes af en af bestemmelserne, er meddelt opholdstilladelse eller har indgivet ansøgning om opholdstilladelse forud for lovforslagets ikrafttræden.

Uanset at en sådan tilbagevirkende kraft normalt må anses for at være betænkelig, finder Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration det nødvendigt af hensyn til formålet med lovforslaget – nemlig som en del af regeringens »anti-terrorpakke« at bekæmpe terrorisme og i den forbindelse at sikre en fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme. Der henvises herved til de almindelige bemærkninger afsnit 1 og 2.

Vedrørende adgangen til inddragelse af opholdstilladelser forudsættes det, at Udlændingestyrelsen undersøger, om der er grundlag for at inddrage allerede meddelte opholdstilladelser, i det omfang, Udlændingestyrelsen bliver bekendt med omstændigheder, der vil kunne medføre inddragelse efter de foreslåede bestemmelser i § 19, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 2 og 3. Det forudsættes dog i den forbindelse, at hverken Udlændingestyrelsen eller Politiets Efterretningstjeneste foretager en generel gennemgang af alle eller større grupper af sager, hvori der tidligere er meddelt opholdstilladelse.

For så vidt angår anvendelsen af de foreslåede bestemmelser i §§ 32 b og 49 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 11 og 21, over for udlændinge, som på tidspunktet for lovens ikrafttræden er meddelt afslag på opholdstilladelse, men som opholder sig her i landet, fordi de ikke kan udsendes, jf. udlændingelovens § 31, forudsættes det, at Udlændingestyrelsen umiddelbart efter lovens ikrafttræden undersøger, om der er opstået grundlag for at udsende de pågældende og dermed grundlag for at træffe afgørelse efter den foreslåede bestemmelse i § 32 b. Dette gælder alene med hensyn til udlændinge, som Udlændingestyrelsen har kendskab til opholder sig her i landet. Herefter undersøger Udlændingestyrelsen hvert halve år regnet fra tidspunktet for afslutningen af Udlændingestyrelsens første undersøgelse, om der er opstået grundlag for at udsende de pågældende.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i § 40, stk. 1, 3. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 15, om vejledning af udlændinge om, at oplysninger, der afgives til en udlændingesag, kan videregives efter reglerne i de foreslåede bestemmelser i kapitel 7 a, skal sådan vejledning i sager om ansøgning om opholdstilladelse og visum alene gives til udlændinge, der indgiver ansøgning herom efter lovens ikrafttræden. Dette hindrer ikke, at de foreslåede bestemmelser i kapitel 7 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 18, kan anvendes over for udlændinge, der allerede opholder sig her i landet.

Endelig finder de foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 7 og 8, og § 40 b, stk. 7 og 8, om søgning og videregivelse af fingeraftryk og personfotografier, jf. lovforslagets § 1, nr. 16 og 17, tillige anvendelse på fingeraftryk og personfotografier, der er optaget inden lovens ikrafttræden.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører lovens ikrafttræden for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

§ 10. Uanset bestemmelserne i §§ 6-9 kan der kun, når særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse,

- 1) hvis udlændingen er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) hvis der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 3) hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen, eller
- 4) hvis udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Lovforslaget

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 711 af 1. august 2001, foretages følgende ændringer:

1. § 10 affattes således:

»§ 10. En udlænding kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed,
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed eller
- 3) udlændingen anses for omfattet af artikel 1 F i flygtningekonventionen af 28. juli 1951.

Stk. 2. En udlænding kan uden for de i stk. 1 nævnte tilfælde ikke, medmindre særlige grunde taler derfor, gives opholdstilladelse efter §§ 6-9, hvis

- 1) udlændingen uden for landet er dømt for et forhold, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24, såfremt pådømmelsen var sket her i landet,
- 2) der er alvorlig grund til at antage, at udlændingen uden for landet har begået en lovovertrædelse, som kunne medføre udvisning efter §§ 22, 23 eller 24,
- 3) der i øvrigt foreligger omstændigheder, som kunne medføre udvisning efter reglerne i kapitel 4,
- 4) udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, og er indberettet til Schengeninformationssystemet som uønsket i medfør af Schengenkonventionen eller
- 5) udlændingen på grund af smitsom sygdom eller alvorligere sjælelig forstyrrelse må antages at ville frembyde fare eller væsentlige ulemper for sine omgivelser.

Gældende formulering

Stk. 2. Til udlændinge, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan opholdstilladelse gives efter reglerne i §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod. Endvidere kan opholdstilladelse undtagelsesvis gives efter §§ 6 og 9, når ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst to år efter udrejsen.

§ 19. ---

Stk. 2. En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages, såfremt udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.

Stk. 3-4. ---

Stk. 5. Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse finder bestemmelsen i § 26, stk. 1, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. ---

§ 22. En udlænding, som har haft lovligt ophold her i landet i mere end de sidste 7 år, og en udlænding med opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8 kan udvises, hvis

1)-3) ---

Lovforslaget

Stk. 3. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 22-25, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derfor. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a eller 25 b, kan gives opholdstilladelse efter §§ 7 og 8, medmindre særlige grunde taler derimod.

Stk. 4. En udlænding, som har indrejseforbud, jf. § 32, stk. 1, kan ikke gives opholdstilladelse efter §§ 6 og 9, medmindre ganske særlige grunde taler derfor, dog tidligst 2 år efter udrejsen.«

2. § 19, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* En tidsbegrænset eller tidsubegrænset opholdstilladelse kan altid inddrages:

- 1) Når udlændingen har opnået opholdstilladelsen ved svig.
- 2) Når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 1, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.
- 3) Når der foreligger oplysninger om forhold, som efter reglerne i § 10, stk. 2, nr. 1 og 2, ville udelukke udlændingen fra opholdstilladelse.«

3. I § 19, stk. 5, indsættes som *2. pkt.*:

»Ved afgørelser om inddragelse af opholdstilladelse efter stk. 2, nr. 2, finder bestemmelsen i § 26, stk. 2, tilsvarende anvendelse.«

Gældende formulering

4) udlændingen efter lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191 eller 191 a idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter,

5) - - -

6) udlændingen efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, § 224, jf. §§ 216 og 222, og § 225, jf. §§ 216 og 222, samt § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-284, jf. § 286, og § 288 idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.

§ 25. En udlænding kan udvises, når dette findes påkrævet af hensyn til statens sikkerhed.

§ 25 a. En udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, kan endvidere udvises, hvis

1) udlændingen uden for de i §§ 22-24 nævnte tilfælde er dømt for overtrædelse af § 42 a, stk. 7, 2. pkt., jf. § 60, stk. 1, straffelovens §§ 119, 244, 266 eller 276-284, toldlovens § 73, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, eller lov om våben og eksplosivstoffer eller udlændingen over for politiet har erkendt overtrædelsen eller er pågrebet under eller i umiddelbar tilknytning til udøvelsen af det strafbare forhold,

2) - - -

Stk. 2. - - -

Lovforslaget

4. I § 22, nr. 4, ændres »§ 191 a« til: »§ 290, når udbyttet er opnået ved overtrædelse af lov om euforiserende stoffer eller straffelovens § 191.«

5. § 22, nr. 6, affattes således:

»6) udlændingen efter bestemmelser i straffelovens kapitel 12 og 13, eller efter straffelovens § 119, stk. 1 og 2, § 180, § 181, § 183, stk. 1 og 2, § 183 a, § 186, stk. 1, § 187, stk. 1, § 192 a, § 210, stk. 1 og 3, jf. stk. 1, § 216, § 222, §§ 224 og 225, jf. §§ 216 og 222, § 237, § 245, § 246, § 252, stk. 2, § 261, stk. 2, § 276, jf. § 286, §§ 278-283, jf. § 286, § 288 eller § 290, stk. 2, idømmes ubetinget frihedsstraf eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne karakter.«

6. § 25 affattes således:

»§ 25. En udlænding kan udvises, hvis

- 1) udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed eller
- 2) udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed.«

7. I § 25 a, stk. 1, nr. 1, ændres »266 eller 276-284« til: »266, 276-283 eller 290«.

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 26. ---

Stk. 2. En udlænding kan udvises efter § 22, nr. 4-6, medmindre de i stk. 1 nævnte forhold tæller afgørende derimod.

§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder tilsvarende anvendelse, såfremt de i § 7, stk. 2, nævnte forhold foreligger. Dette gælder dog ikke, hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlændingen frembyder fare for landets sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må antages at frembyde nærliggende fare for andres liv, legeme, helbred eller frihed.

§ 32. ---

Stk. 1-5. ----

Stk. 6. Et indrejseforbud bortfalder, såfremt den pågældende under de i § 10, stk. 2, nævnte betingelser meddeles opholdstilladelse efter §§ 6-9.

Stk. 7. ---

§ 33. ---

Stk. 2-8. ---

8. I § 26, *stk. 2*, ændres »§ 22, nr. 4-6« til: »§ 22, nr. 4-6, og § 25«.

9. § 31 affattes således:

»§ 31. En udlænding må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer dødsstraf eller at blive underkastet tortur eller umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land.

Stk. 2. En udlænding, der er omfattet af § 7, stk. 1, må ikke udsendes til et land, hvor den pågældende risikerer forfølgelse af de i flygtningekonventionen af 28. juli 1951, artikel 1 A, nævnte grunde, eller hvor udlændingen ikke er beskyttet mod videresendelse til et sådant land. Dette gælder ikke, hvis udlændingen med rimelig grund må anses for en fare for statens sikkerhed, eller hvis udlændingen efter endelig dom for en særlig farlig forbrydelse må betragtes som en fare for samfundet, jf. dog stk. 1.«

10. I § 32, *stk. 6*, ændres »§ 10, stk. 2« til: »§ 10, stk. 3 og 4«.

11. Efter § 32 a indsættes:

»§ 32 b. En afgørelse om, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal ændres, hvis det grundlag, som er angivet i afgørelsen, ikke længere er til stede.«

Gældende formulering

Stk. 9. Ansøgning om opholdstilladelse efter § 9, jf. § 10, stk. 2, fra en udlænding med indrejseforbud, har ikke opsættende virkning, medmindre den myndighed, der behandler ansøgningen, træffer beslutning herom.

Stk. 10.-11. ---

§ 34. ---

Stk. 2. ---

§ 36. ---

Stk. 2-4. ---

§ 40. En udlænding skal meddele de oplysninger, som er nødvendige til bedømmelse af, om en tilladelse i henhold til denne lov kan gives, indrages eller bortfalde, eller om udlændingen lovligt opholder sig her i landet. Udlændingen skal efter tilsigelse give personligt møde og på begæring stille sit pas eller sin rejslegitimation til rådighed ved behandlingen af ansøgninger i henhold til loven. Andre personer, som skønnes at kunne bidrage med oplysninger til brug for sagens behandling, kan pålægges at meddele de i 1. pkt. nævnte oplysninger.

Stk. 2-8. ---

§ 40 a. ---

Stk. 2-6. ---

Lovforslaget

12. I § 33, *stk. 9*, ændres »§ 10, stk. 2« til: »§ 10, stk. 4«.

13. I § 34 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Politiet kan bestemme, at en udlænding, der er meddelt afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 eller 8, men som ikke kan udsendes af landet, jf. § 31, skal give møde hos politiet på nærmere angivne tidspunkter med henblik på løbende at sikre, at politiet har kendskab til udlændingens opholdssted.«

14. I § 36 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* En udlænding, der ikke efterkommer politiets bestemmelse efter § 34, stk. 3, kan frihedsberøves, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse, jf. § 32 b.«

15. I § 40, *stk. 1*, indsættes efter 2. *pkt.*:

»Udlændingen skal oplyses om, at de i 1. og 2. pkt. nævnte oplysninger kan videregives til efterretningstjenesterne og anklagemyndigheden efter reglerne i kapitel 7 a, og at oplysningerne vil kunne danne grundlag for anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.«

16. § 40 a, *stk. 7-9*, ophæves og i stedet indsættes:

Gældende formulering

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold kan foretages, hvis

- 1) efterforskningen vedrører en lovovertrædelse, der efter loven kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, og
- 2) søgningen må antages at være af afgørende betydning for efterforskningen.

Stk. 8. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for en international efterlysning kan foretages under de i stk. 7 nævnte betingelser.

Stk. 9. Afgørelse om søgning og videregivelse af oplysninger efter stk. 7 og 8 træffes af retten ved kendelse. I kendelsen anføres de konkrete omstændigheder i sagen, hvorpå det støttes, at betingelserne for søgning er opfyldt. Kendelsen kan til enhver tid omgøres. Kendelsen kan kæres efter reglerne i retsplejelovens kapitel 85. Retsplejelovens kapitel 62 og 63 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 10. - - -

§ 40 b. - - -

Stk. 2-6. - - -

»*Stk. 7.* Personfotografi, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. - - -

Lovforslaget

»*Stk. 7.* Fingeraftryk, der er optaget efter retsplejelovens bestemmelser herom eller sikret som bevis i en straffesag, kan til brug for efterforskningen af et strafbart forhold manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register.

Stk. 8. Fingeraftryk, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med fingeraftryk, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.«

Stk. 10 bliver herefter stk. 9.

17. § 40 b, stk. 7, ophæves og i stedet indsættes:

Stk. 7. Søgning og videregivelse af oplysninger fra registret til politiet til brug for efterforskningen af et strafbart forhold eller til brug for en international efterlysning kan foretages under de i § 40 a, stk. 7, anførte betingelser. § 40 a, stk. 9, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 8. Personfotografi, der modtages som led i en international efterlysning, kan manuelt eller elektronisk sammenholdes med personfotografi, der er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register. Oplysninger fra edb-registret kan til brug for besvarelse af en international efterlysning videregives til den internationale politisamarbejdsorganisation eller den udenlandske myndighed, der har udsendt efterlysningen.«

Stk. 8 bliver herefter stk. 9.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

18. Efter § 45 indsættes som nyt kapitel:

»Kapitel 7 a

*Udveksling af oplysninger mellem
udlændingemyndighederne og
efterretningstjenesterne og
anklagemyndigheden m.v.*

§ 45 a. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til efterretningstjenesterne i det omfang, videregivelsen kan have betydning for efterretningstjenesternes varetagelse af sikkerhedsmæssige opgaver.

Stk. 2. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger om en udlænding til Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, i det omfang, videregivelsen kan have betydning for disse myndigheders behandling af en sag efter denne lov.

Stk. 3. Efterretningstjenesterne kan uden udlændingens samtykke indbyrdes udveksle oplysninger som nævnt i stk. 1 og 2.

§ 45 b. Til brug for behandlingen af en sag efter denne lov vurderer ministeren for flygtninge, indvandrere og integration på baggrund af en indstilling fra justitsministeren, om udlændingen må anses for en fare for statens sikkerhed. Denne vurdering lægges til grund ved afgørelsen af sagen.

Stk. 2. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at de oplysninger, der har ført til vurderingen efter stk. 1, af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlænding, vurderingen angår. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan endvidere på baggrund af en indstilling fra justitsministeren bestemme, at oplysninger som nævnt i 1. pkt. af sikkerhedsmæssige grunde ikke kan videregives til den udlændingemyndighed, der skal træffe afgørelse i sagen.

Gældende formulering

§ 48. Afgørelse om afvisning ved indrejsen, jf. § 28, stk. 1-4, kan træffes af vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser efter § 30, § 33, stk. 8, § 34, § 36, § 37 c, stk. 5, § 37 d, stk. 1 og 3, § 37 e, stk. 1 og 4, § 40, stk. 6 og 7, § 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8, og § 43, stk. 2 og 3, kan træffes af Rigspolitichefen, vedkommende politimester eller politidirektøren. Afgørelser om ydelse af hjælp efter § 43 a kan træffes af Rigspolitichefen. De i 1.-3. pkt. nævnte afgørelser kan påklages til indenrigsministeren. Klagen har ikke opsættende virkning. Politiets afgørelse om iværksættelse af foranstaltninger efter § 36 og §§ 37 c-37 e kan dog kun påklages til indenrigsministeren, såfremt afgørelsen ikke kan indbringes for domstolene efter § 37 eller §§ 37 c-37 e. Politiets afgørelser efter § 33, stk. 8, kan ikke indbringes for indenrigsministeren.

§ 48 a. Påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i kapitel 5 a eller om afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b og i givet fald udsendelse.

Stk. 2. ---

Lovforslaget

§ 45 c. Udlændingestyrelsen, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Flygtningenævnet og statsamterne, jf. § 46 c, kan uden udlændingens samtykke videregive oplysninger fra en sag efter denne lov til anklagemyndigheden med henblik på anklagemyndighedens beslutning om, hvorvidt tiltale skal rejses for forbrydelser begået i eller uden for Danmark.«

19. I § 48, 2. pkt., ændres »§ 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-6 og 10, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-6 og 8« til: »§ 40 a, stk. 1 og 2, § 40 a, stk. 3, 1. pkt., § 40 a, stk. 4-9, § 40 b, stk. 1 og 2, § 40 b, stk. 3, 1. pkt., § 40 b, stk. 4-9«.

20. I § 48 a, stk. 1, ændres »afvisning efter reglerne i kapitel 5 eller udvisning efter § 25 b« til: »afvisning efter § 28, stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller § 28, stk. 2, 3 eller 5, jf. stk. 1, nr. 1, 2, 6 eller 7, eller udvisning efter § 25 eller § 25 b«.

21. Efter § 49 a indsættes:

»§ 49 b. Udlændingestyrelsen undersøger hvert halve år, eller når der i øvrigt er anledning hertil, om der er grundlag for at træffe afgørelse efter § 32 b.«

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 53 a. For Flygtningenævnet kan indbringes klager over afgørelser, som Udlændingestyrelsen har truffet om følgende spørgsmål, jf. dog stk. 3:

1)-3) - - -

4) Udsendelse efter § 49 a.

Stk. 2. Afslår Udlændingestyrelsen at give opholdstilladelse efter § 7 til en udlænding, der opholder sig her i landet, eller træffer Udlændingestyrelsen efter § 49 a afgørelse om, at en udsendelse ikke vil være i strid med § 31, anses afgørelsen for påklaget til Flygtningenævnet. Påklage af en afgørelse som nævnt i stk. 1 har opsættende virkning.

Stk. 3.-5. - - -

§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis den pågældende er udvist af landet i medfør af §§ 22, 23, 24, nr. 1, eller 25. 1. pkt. finder tilsvarende anvendelse på en udlænding, der er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, såfremt den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed.

22. I § 53 a, stk. 1, nr. 4, indsættes efter »efter«: »§ 32 b og«.

23. I § 53 a, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »træffer Udlændingestyrelsen efter«: »§ 32 b eller«.

24. § 58 g affattes således:

»§ 58 g. Rigspolitechefen indberetter en udlænding, der ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet De Europæiske Fællesskaber, som uønsket til Schengeninformationssystemet, hvis

- 1) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 22, § 23 eller § 24, nr. 1,
- 2) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 24, nr. 2, og den pågældende er idømt ubetinget straf af mindst 1 års fængsel eller anden strafferetlig retsfølge, der indebærer eller giver mulighed for frihedsberøvelse, for en lovovertrædelse, der ville have medført en straf af denne varighed,
- 3) udlændingen er udvist af landet i medfør af § 25,
- 4) udlændingen er meddelt afslag på opholdstilladelse efter § 10, stk. 1 eller 2, nr. 1 eller 2, eller
- 5) udlændingens opholdstilladelse er inddraget i medfør af § 19, stk. 2, nr. 2 eller 3.«

Gældende formulering

§ 60. Overtrædelse af § 16, stk. 2, de i medfør af § 34 eller § 42 a, stk. 7, 1. pkt., givne pålæg, § 39, stk. 1 og 3, § 40, stk. 1-3, og § 42 a, stk. 7, 2. pkt., eller tilsidesættelse af de betingelser, der er knyttet til en tilladelse efter loven, straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 4 måneder.

*Stk. 2. ---**Lovforslaget*

25. I § 60, stk. 1, ændres »§ 40, stk. 1-3« til: § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., § 40, stk. 2 og 3«.

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C sp. 609

Lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven m.v. (EF-asykonventionen) (Lovforslag nr. L 171 af 24. april 1991)

Skriftlig fremsættelse den 24. april 1991:	Folketingstidende 1990/91 Tillæg A s. 5012
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1990/91 Tillæg A s. 5693
1. behandling den 3. maj 1991:	Folketingstidende 1990/91 FF s. 5453
Betænkning afgivet den 23. maj 1991:	Folketingstidende 1990/91 Tillæg B s. 1239
2. behandling den 28. maj 1991:	Folketingstidende 1990/91 FF s. 6857
3. behandling den 31. maj 1991:	Folketingstidende 1990/91 FF s. 7468
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1990/91 Tillæg C s. 965

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at høre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.) (Lovforslag nr. L 194 af 4. april 1995)

Skriftlig fremsættelse den 4. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 4516
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A s. 2599
1. behandling den 18. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 4731
Betænkning afgivet den 23. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B s. 728
2. behandling den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 6347
Tillægsbetænkning afgivet den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B s. 991
3. behandling den 2. juni 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF s. 6627
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C s. 608

Lov nr. 1052 af 11. december 1996 om ændring af udlændingeloven (Udvisning på grund af narkotikakriminalitet) (Lovforslag nr. L 24 af 3. oktober 1996)

Skriftlig fremsættelse den 3. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 1019
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 1015
1. behandling den 4. oktober 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 189
Betænkning afgivet den 21. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 80
2. behandling den 26. november 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 1674
3. behandling den 5. december 1996:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 2103
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C s. 52

Lov nr. 407 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Optagelse af fingeraftryk og personfoto, foranstaltninger over for udlændinge, der ikke medvirker til udsendelse m.v., og foranstaltninger overfor den, der medvirker til, at en udlænding opnår opholdstilladelse ved svig, m.v.) (Lovforslag nr. L 190 af 12. marts 1997)

Skriftlig fremsættelse den 12. marts 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 3996
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 3976
1. behandling den 2. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 5210
Betænkning afgivet den 26. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1301
2. behandling den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8022
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C s. 636

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) (Lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997)

Skriftlig fremsættelse den 10. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 4804
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A s. 4757
1. behandling den 17. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 5812
Betænkning afgivet den 20. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1061
2. behandling den 22. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 7580
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B s. 1414
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C s. 809

Lov nr. 473 af 1. juli 1998 om ændring af udlændingeloven og straffeloven (Tidsbegrænset opholdstilladelse, asyl, familiesammenføring og udvisning m.v.) (Lovforslag nr. L 59 af 16. april 1998)

Skriftlig fremsættelse den 16. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1648
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg A s. 1554
1. behandling den 30. april 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 977
Betænkning afgivet den 23. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 610

2. behandling den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2420
Tillægsbetænkning afgivet den 25. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg B s. 728
3. behandling den 26. juni 1998:	Folketingstidende 1997/98 FF s. 2566
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1997/98 Tillæg C s. 503

Lov nr. 140 af 17. marts 1999 om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Ophævelse af revisionsbestemelse, registrering af personfotoграфи m.v.) (Lovforslag nr. L 71 af 29. oktober 1998)

Skriftlig fremsættelse den 29. oktober 1998:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg A s. 1864
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg A s. 1832
1. behandling den 12. november 1998:	Folketingstidende 1998/99 FF s. 1040
Betænkning afgivet den 23. februar 1999:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg B s. 374
2. behandling den 2. marts 1999:	Folketingstidende 1998/99 FF s. 4251
3. behandling den 4. marts 1999:	Folketingstidende 1998/99 FF s. 4363
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg C s. 333

Resolution 1373 (2001)

Adopted by the Security Council at its 4385th meeting, on 28. September 2001

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 1269 (1999) of 19 October 1999 and 1368 (2001) of 12 September 2001,

Reaffirming also its unequivocal condemnation of the terrorist attacks which took place in New York, Washington, D.C., and Pennsylvania on 11 September 2001, and expressing its determination to prevent all such acts,

Reaffirming further that such acts, like any act of international terrorism, constitute a threat to international peace and security,

Reaffirming the inherent right of individual or collective self-defence as recognized by the Charter of the United Nations as reiterated in resolution 1368 (2001),

Reaffirming the need to combat by all means, in accordance with the Charter of the United Nations, threats to international peace and security caused by terrorist acts,

Deeply concerned by the increase, in various regions of the world, of acts of terrorism motivated by intolerance or extremism,

Calling on States to work together urgently to prevent and suppress terrorist acts, including

through increased cooperation and full implementation of the relevant international conventions relating to terrorism,

Recognizing the need for States to complement international cooperation by taking additional measures to prevent and suppress, in their territories through all lawful means, the financing and preparation of any acts of terrorism,

Reaffirming the principle established by the General Assembly in its declaration of October 1970 (resolution 2625 (XXV)) and reiterated by the Security Council in its resolution 1189 (1998) of 13 August 1998, namely that every State has the duty to refrain from organizing, instigating, assisting or participating in terrorist acts in another State or acquiescing in organized activities within its territory directed towards the commission of such acts,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. Decides that all States shall:

- a) Prevent and suppress the financing of terrorist acts;
- b) Criminalize the wilful provision or collection, by any means, directly or indirectly, of funds by their nationals or in their territories

Resolution 1373 (2001)
Adopted by the Security Council at its 4385th
meeting, on 28. September 2001

The Security Council,

Reaffirming its resolutions 1269 (1999) of 19 October 1999 and 1368 (2001) of 12 September 2001,

Reaffirming also its unequivocal condemnation of the terrorist attacks which took place in New York, Washington, D.C., and Pennsylvania on 11 September 2001, and expressing its determination to prevent all such acts,

Reaffirming further that such acts, like any act of international terrorism, constitute a threat to international peace and security,

Reaffirming the inherent right of individual or collective self-defence as recognized by the Charter of the United Nations as reiterated in resolution 1368 (2001),

Reaffirming the need to combat by all means, in accordance with the Charter of the United Nations, threats to international peace and security caused by terrorist acts,

Deeply concerned by the increase, in various regions of the world, of acts of terrorism motivated by intolerance or extremism,

Calling on States to work together urgently to prevent and suppress terrorist acts, including through increased cooperation and full implementation of the relevant international conventions relating to terrorism,

Recognizing the need for States to complement international cooperation by taking additional measures to prevent and suppress, in their territories through all lawful means, the financing and preparation of any acts of terrorism,

Reaffirming the principle established by the General Assembly in its declaration of October 1970 (resolution 2625 (XXV)) and reiterated by the Security Council in its resolution 1189 (1998) of 13 August 1998, namely that every State has the duty to refrain from organizing, instigating, assisting or participating in terrorist acts in another State or acquiescing in organized activities within its territory directed towards the commission of such acts,

Resolution 1373 (2001)
Tiltrådt af Sikkerhedsrådet på dets 4358.
møde den 28. september 2001

Sikkerhedsrådet, som

genbekræfter sin resolution nr. 1269 (1999) af 19. oktober 1999 og nr. 1368 (2001) af 12. september 2001,

ligeledes genbekræfter sin utvetydige fordømmelse af de terrorangreb, der fandt sted den 11. september 2001 mod New York, Washington, D.C., og Pennsylvania, og udtrykker sin faste beslutning om at hindre alle sådanne handlinger, *yderligere genbekræfter*, at sådanne handlinger udgør en trussel mod den internationale fred og sikkerhed ligesom enhver anden international terrorhandling,

genbekræfter den medfødte ret til individuelt eller kollektivt selvforsvar, som det anerkendes af FN-pagten som gentaget i resolution nr. 1368 (2001),

genbekræfter behovet for i overensstemmelse med FN-pagten og med alle midler at bekæmpe den trussel mod den internationale fred og sikkerhed, som terrorhandlingerne udgør,

er dybt bekymret over stigningen i terrorhandlingerne i forskellige regioner i verden motiveret af intolerance eller ekstremisme,

opfordrer staterne til uopsætteligt at arbejde sammen om at forebygge og forhindre terrorhandlingerne, herunder ved forøget samarbejde og fuld gennemførelse af de relevante internationale konventioner vedrørende terrorisme,

anerkender staternes behov for at supplere det internationale samarbejde ved at træffe yderligere foranstaltninger til i deres territorier og ved alle lovlige midler at forebygge og forhindre finansiering og forberedelse af terrorhandlingerne,

genbekræfter det princip, som Generalforsamlingen fastslog i sin erklæring fra oktober 1970 (resolution nr. 2625 (XXV)), og som Sikkerhedsrådet gentog i sin resolution nr. 1189 (1998) af 13. august 1998, nemlig at enhver stat har pligt til at undlade at organisere, anspore, bistå eller deltage i terrorhandlingerne i en anden stat samt pligt til at protestere mod organiserede aktiviteter på dens område, der er rettet mod udførelse af sådanne handlinger,

Acting under Chapter VII of the Charter of the United Nations,

1. *Decides* that all States shall:

- a) Prevent and suppress the financing of terrorist acts;
- b) Criminalize the wilful provision or collection, by any means, directly or indirectly, of funds by their nationals or in their territories with the intention that the funds should be used, or in the knowledge that they are to be used, in order to carry out terrorist acts;
- c) Freeze without delay funds and other financial assets or economic resources of persons who commit, or attempt to commit, terrorist acts or participate in or facilitate the commission of terrorist acts; of entities owned or controlled directly or indirectly by such persons; and of persons and entities acting on behalf of, or at the direction of such persons and entities, including funds derived or generated from property owned or controlled directly or indirectly by such persons and associated persons and entities;
- d) Prohibit their nationals or any persons and entities within their territories from making any funds, financial assets or economic resources or financial or other related services available, directly or indirectly, for the benefit of persons who commit or attempt to commit or facilitate or participate in the commission of terrorist acts, of entities owned or controlled, directly or indirectly, by such persons and of persons and entities acting on behalf of or at the direction of such persons;

2. *Decides also* that all States shall:

- (a) Refrain from providing any form of support, active or passive, to entities or persons involved in terrorist acts, including by suppressing recruitment of members of terrorist groups and eliminating the supply of weapons to terrorists;
- (b) Take the necessary steps to prevent the commission of terrorist acts, including by provision of early warning to other States by exchange of information;

handler i overensstemmelse med FN-pagtens kapitel VII,

1. *beslutter*, at alle stater skal:

- a) forebygge og forhindre finansiering af terrorhandlinger,
- b) kriminalisere forsætlig, direkte eller indirekte, tilvejebringelse eller indsamling af midler foretaget på enhver måde af egne statsborgere eller på statens område i den hensigt, at midlerne skal anvendes, eller med viden om, at de vil blive anvendt, til at udføre terrorhandlinger,
- c) uden forsinkelse indefryse penge og andre finansielle midler eller økonomiske ressourcer tilhørende personer, der begår terrorhandlinger eller forsøg derpå eller deltager i eller fremmer udførelse af terrorhandlinger; tilhørende foretagender, der ejes eller kontrolleres direkte eller indirekte af sådanne personer; og tilhørende personer og foretagender, der handler på vegne af eller efter ordre fra sådanne personer og foretagender, herunder midler, der hidrører fra eller er frembragt af formuegoder ejet eller kontrolleret direkte eller indirekte af sådanne personer og af tilknyttede personer og foretagender,
- d) forbyde deres egne statsborgere og personer eller foretagender på deres territorium direkte eller indirekte at stille penge, finansielle midler, økonomiske ressourcer og finansielle eller andre lignende ydelser til rådighed for personer, der begår terrorhandlinger eller forsøg derpå eller fremmer eller deltager i udførelse af terrorhandlinger, for foretagender ejet eller kontrolleret direkte eller indirekte af sådanne personer eller for personer og foretagender, der handler på vegne af eller efter ordre fra sådanne personer;

2. *beslutter ligeledes*, at alle stater skal:

- a) undlade at yde nogen form for aktiv eller passiv støtte til foretagender eller personer, der er involveret i terrorhandlinger, herunder ved at forhindre, at der rekrutteres medlemmer til terroristgrupper, og at terrorister forsynes med våben,
- b) tage de nødvendige skridt til at forhindre udførelse af terrorhandlinger, herunder ved tidlig varsling af andre stater gennem informationsudveksling,

- (c) Deny safe haven to those who finance, plan, support, or commit terrorist acts, or provide safe havens;
- (d) Prevent those who finance, plan, facilitate or commit terrorist acts from using their respective territories for those purposes against other States or their citizens;
- (e) Ensure that any person who participates in the financing, planning, preparation or perpetration of terrorist acts or in supporting terrorist acts is brought to justice and ensure that, in addition to any other measures against them, such terrorist acts are established as serious criminal offences in domestic laws and regulations and that the punishment duly reflects the seriousness of such terrorist acts;
- (f) Afford one another the greatest measure of assistance in connection with criminal investigations or criminal proceedings relating to the financing or support of terrorist acts, including assistance in obtaining evidence in their possession necessary for the proceedings;
- (g) Prevent the movement of terrorists or terrorist groups by effective border controls and controls on issuance of identity papers and travel documents, and through measures for preventing counterfeiting, forgery or fraudulent use of identity papers and travel documents;
3. *Calls upon* all States to:
- (a) Find ways of intensifying and accelerating the exchange of operational information, especially regarding actions or movements of terrorist persons or networks; forged or falsified travel documents; traffic in arms, explosives or sensitive materials; use of communications technologies by terrorist groups; and the threat posed by the possession of weapons of mass destruction by terrorist groups;
- (b) Exchange information in accordance with international and domestic law and cooperate on administrative and judicial matters to prevent the commission of terrorist acts;
- (c) Cooperate, particularly through bilateral and multilateral arrangements and agreements, to prevent and suppress terrorist attacks and take action against perpetrators of such acts;
- c) nægte tilflugtssted til dem, der finansierer, planlægger, støtter eller begår terrorhandlinger eller stiller tilflugtssteder til rådighed,
- d) forhindre personer, der finansierer, planlægger, fremmer eller begår terrorhandlinger, i at anvende staternes respektive territorier til disse formål mod andre stater eller deres statsborgere,
- e) sikre, at enhver, der deltager i finansiering, planlægning, forberedelse eller udførelse af terrorhandlinger eller i støtte til terrorhandlinger, strafforfølges, samt sikre, at det – ud over andre foranstaltninger mod dem – fastsættes, at terrorhandlinger er en alvorlig forbrydelse efter nationale love og forskrifter, og at straffen behørigt afspejler terrorhandlingernes alvorlige karakter,
- f) yde hinanden størst mulig bistand i forbindelse med strafferetlig efterforskning eller retsforfølgning vedrørende finansiering af eller støtte til terrorhandlinger, herunder bistand til at fremskaffe alt bevismateriale i deres besiddelse, som er nødvendigt for retssagen,
- g) forhindre terroristernes eller terroristgrupperes færden ved effektiv grænsekontrol og kontrol ved udstedelse af identitetspapirer og rejsedokumenter og gennem foranstaltninger til forebyggelse af efterligning, forfalskning eller svigagtig brug af identitetspapirer og rejsedokumenter;
3. *Opfordrer* alle stater til:
- a) at finde fremgangsmåder til at intensivere og fremme udvekslingen af operationelle oplysninger, især vedrørende terroristernes eller terroristnetværkers handlinger eller færden, falske eller forfalskede rejsedokumenter, ulovlig handel med våben, sprængstoffer eller følsomme materialer, terroristgrupperes brug af kommunikationsteknologi samt den trussel, der består i terroristgrupperes besiddelse af masseødelæggelsesvåben,
- b) at udveksle oplysninger i overensstemmelse med international og national ret samt samarbejde i administrative og retslige sager for at forhindre udførelse af terrorhandlinger,
- c) at samarbejde, især gennem bilaterale og multilaterale ordninger og overenskomster, for at forebygge og forhindre terrorangreb og gribe ind over for personer, der begår sådanne handlinger,

- (d) Become parties as soon as possible to the relevant international conventions and protocols relating to terrorism, including the International Convention for the Suppression of the Financing of Terrorism of 9 December 1999;
 - (e) Increase cooperation and fully implement the relevant international conventions and protocols relating to terrorism and Security Council resolutions 1269 (1999) and 1368 (2001);
 - (f) Take appropriate measures in conformity with the relevant provisions of national and international law, including international standards of human rights, before granting refugee status, for the purpose of ensuring that the asylum seeker has not planned, facilitated or participated in the commission of terrorist acts;
 - (g) Ensure, in conformity with international law, that refugee status is not abused by the perpetrators, organizers or facilitators of terrorist acts, and that claims of political motivation are not recognized as grounds for refusing requests for the extradition of alleged terrorists;
- d) snarest muligt at tiltræde de relevante internationale konventioner og protokoller vedrørende terrorisme, herunder den Internationale konvention til bekæmpelse af finansiering af terrorisme af 9. december 1999,
 - e) at forøge samarbejdet og fuldt ud gennemføre de relevante internationale konventioner og protokoller vedrørende terrorisme samt Sikkerhedsrådets resolution nr. 1269 (1999) og nr. 1368 (2001),
 - f) at træffe passende foranstaltninger i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i national og international ret, herunder internationale menneskerettighedsstandarder, før de meddeler flygtningestatus med henblik på at sikre, at asylansøgeren ikke har planlagt, fremmet eller deltaget i udførelse af terrorhandlinger,
 - g) i overensstemmelse med international ret at sikre, at flygtningestatus ikke misbruges af personer, der har begået, organiseret eller fremmet terrorhandlinger, og sikre, at påstande om politiske motiver ikke anerkendes som grundlag for at nægte retsanmodninger om udlevering af påståede terrorister;

4. *Notes* with concern the close connection between international terrorism and transnational organized crime, illicit drugs, money-laundering, illegal arms-trafficking, and illegal movement of nuclear, chemical, biological and other potentially deadly materials, and in this regard *emphasizes* the need to enhance coordination of efforts on national, subregional, regional and international levels in order to strengthen a global response to this serious challenge and threat to international security;

5. *Declares* that acts, methods, and practices of terrorism are contrary to the purposes and principles of the United Nations and that knowingly financing, planning and inciting terrorist acts are also contrary to the purposes and principles of the United Nations;

6. *Decides* to establish, in accordance with rule 28 of its provisional rules of procedure, a Committee of the Security Council, consisting of all the members of the Council, to monitor implementation of this resolution, with the assistance of appropriate expertise, and *calls upon* all States to report to the Committee, no later than 90 days from the date of adoption of this resolu-

4. *Noterer sig* med bekymring den tætte forbindelse mellem international terrorisme og grænseoverskridende organiseret kriminalitet, ulovlige stoffer, hvidvaskning af penge, ulovlig våbenhandel og ulovlige bevægelser af nukleare, kemiske, biologiske og andre potentielt dødbringende materialer og *understreger* i den forbindelse behovet for at forbedre koordineringen af bestræbelserne på nationalt, underregionalt, regionalt og internationalt plan på at styrke en global reaktion på denne alvorlige udfordring og trussel mod den internationale sikkerhed;

5. *Erklærer*, at terrorhandlinger, -metoder og -fremgangsmåder er i modstrid med De forenede Nationers mål og principper, og at bevidst finansiering og planlægning af samt ansporing til terrorhandlinger ligeledes er i modstrid med De forenede Nationers mål og principper;

6. *Beslutter* i overensstemmelse med sin foreløbige forretningsorden, § 28, at nedsætte en komite under Sikkerhedsrådet bestående af alle Sikkerhedsrådets medlemmer til at overvåge gennemførelsen af denne resolution med passende ekspertbistand og *opfordrer* alle staterne til senest 90 dage efter datoen for vedtagelse af denne resolution og derefter i overensstemmelse

tion and thereafter according to a timetable to be proposed by the Committee, on the steps they have taken to implement this resolution;

7. *Directs* the Committee to delineate its tasks, submit a work programme within 30 days of the adoption of this resolution, and to consider the support it requires, in consultation with the Secretary-General;

8. *Expresses* its determination to take all necessary steps in order to ensure the full implementation of this resolution, in accordance with its responsibilities under the Charter;

9. *Decides* to remain seized of this matter.«

med en tidsplan, der skal foreslås af komiteen, at aflægge rapport til komiteen om de skridt, som de har taget for at gennemføre resolutionen;

7. *Pålægger* komiteen at skildre sine opgaver, forelægge et arbejdsprogram inden 30 dage efter resolutionens vedtagelse og i samråd med generalsekretæren overveje den støtte, som den har brug for;

8. *Udtrykker* sin faste beslutning om at tage alle de nødvendige skridt for at sikre den fulde gennemførelse af denne resolution i overensstemmelse med sit ansvar ifølge FN-pagten;

9. *Beslutter* fortsat at ville informeres om denne sag.«

Til lovforslag nr. L 32. Skriftlig fremsættelse (13. december 2001)

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Initiativer mod terrorisme m.v. – opfølgning på FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme).

(Lovforslag nr. L 32).

Formålet med lovforslaget er at sikre de nødvendige tiltag på udlændingeområdet som en del af regeringens samlede initiativer mod terrorisme. Det er herunder et væsentligt formål med lovforslaget at sikre fuld efterlevelse på udlændingelovens område af FN's Sikkerhedsråds resolution nr. 1373 af 28. september 2001 om bekæmpelse af terrorisme.

Lovforslaget lægger op til, at der – som fundament for indsatsen for at bekæmpe terrorisme – sikres en markant styrkelse af samarbejdet mellem udlændingemyndighederne, Politiets Efterretningstjeneste og Forsvarets Efterretningstjeneste i udlændingesager. Lovforslaget indebærer således en videregående adgang til udveksling af oplysninger myndighederne imellem end i dag. Som et andet element indgår i lovforslaget en bestemmelse, der sikrer, at anklagemyndigheden får de nødvendige oplysninger med henblik på stillingtagen til spørgsmålet om strafforfølgning af udlændinge, der har begået alvorlige forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller anden deltagelse i terrorhandlinger.

Samtidig indebærer lovforslaget en udvidelse af muligheden for at udvise udlændinge af hensyn til statens, samfundets og befolkningens sikkerhed og sundhed, ligesom muligheden for at afvise asylansøgere til sikre tredjelande udvides.

I lovforslaget indgår ligeledes en række ændringer af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, der tager sigte på at udelukke udlændinge,

der har begået grove forbrydelser – herunder finansiering eller planlægning af eller anden deltagelse i terrorhandlinger – fra opholdstilladelse i Danmark, ligesom allerede meddelte opholdstilladelse – herunder tidsubegrænsede opholdstilladelse – i videre udstrækning end i dag vil kunne inddrages med henvisning til lovovertrædelser begået uden for Danmark.

Endvidere indeholder lovforslaget en stramning af udlændingelovens refoulementsforbud, således at det sikres, at forbudet mod udsendelse af terrorister og andre, der udelukkes fra opholdstilladelse, ikke gælder i videre omfang, end Danmarks internationale forpligtelser gør det nødvendigt.

Lovforslaget sikrer endvidere en løbende opfølgning på udsendelsen af udlændinge, som udelukkes fra opholdstilladelse efter reglerne i flygtningekonventionen eller udlændingeloven, men som ikke kan udsendes af landet på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet. Formålet er at udsende de pågældende af Danmark, så snart der opstår mulighed herfor.

Som nyt kontrolinstrument åbner lovforslaget i den forbindelse mulighed for, at politiet kan iværksætte meldepligt over for udlændinge, som er meddelt afslag på asyl efter reglerne i flygtningekonventionen eller udlændingeloven, men som ikke kan udsendes på grund af risiko for forfølgelse i hjemlandet. Udlændinge, der ikke efterkommer politiets bestemmelse om meldepligt, vil efter forslaget blive omfattet af en ny frihedsberøvelsesadgang, der giver mulighed for frihedsberøvelse, såfremt det er nødvendigt for at afgøre, om der er opstået mulighed for udsendelse.

Herudover foreslås det – som led i bekæmpelsen af såvel national som international kriminalitet begået af udlændinge, der opholder sig i Danmark – at fingeraftryk, der optages efter retsplejelovens regler, sikres som beviser i straffesaa-

ger eller modtages som led i internationale efterlysninger, uden begrænsninger kan sammenholdes med fingeraftryk optaget af asylansøgere og andre udlændinge.

Endelig skal flere udlændinge efter lovforslaget indberettes til Schengeninformationssystemet som uønskede i Schengenområdet. Alle ud-

lændinge, der er meddelt afslag på opholdstilladelse på grund af visse af udlændingelovens udelukkelsesgrunde, eller hvis opholdstilladelse er inddraget på grund af de forhold, som er nævnt i disse udelukkelsesgrunde, indberettes således som uønskede til Schengeninformationssystemet.